

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Arif Ay

Güne Doğan Koşu

Toplu Şiirler (1974-2006)

HECE

şiir

2. BASKI

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Arif Ay: 1953'te Bor/Niğde'de doğdu. İlk ve ortaokulu Balgat'ta (Ankara), liseyi Bor'da okudu. GÜ Eğitim Bilimleri Fakültesi Türk Dili ve Edebiyatı Bölümü'nü bitirdi (1988). Bir kamu kuruluşunda eğitim şefi olarak çalıştı (1974-76). Başbakanlık Aile Araştırma Kurumu'nda müşavir olarak çalışırken, Kırıkkale Üniversitesi'ne öğretim görevlisi olarak geçti. Hâlen Ankara'da Başkent Üniversitesi'nde öğretim görevlisi olarak çalışmaktadır. Edebiyat hayatına şiirle başlayan Arif Ay'ın "Denizi Giymek" adlı ilk şiiri 1975'te Edebiyat dergisinde yayımlandı. Eyüp Önder, Musa Deniz ve Halis Emre imzalarını da kullanan Ay, Edebiyat dergisinin sorumlu müdürlüğünü üstlendi (1977-84). Yazı ve şiirleri Edebiyat, Yedi İklim, İkinci Yazıları, Kayıtlar, Ayane, Hece dergilerinde yer aldı. "Bosna Alevler İçinde" adlı çizgi filmin senaryosunu yazdı. Yayımlanmış kitapları: *Hıra* (1978), *Dosyalar* (1980), *Şiirin Kandilleri* (1983), *Gökyüzü Saatleri* (1986), *İma Kitabı* (1989), *Flowering Sky Poems* (1994), *Bin Yılın Destanı* (1992), *Yirmi Yaş Şiirleri* (1995), *Dokuz Kandil* (1997), *Ateş ve Caz* (2001), *Dağlara Götür Beni* (2001), *Uzun Bir Hüzün* (2006), *Şiirimin Şehirleri* (2011) adlı şiir, *Saat Yirmidörtte Saksafon Dersleri* (1991) adlı öykü kitabı, *Gece Yazıları* (1993) adlı deneme, *Anne Hikâyeleri* (1991), *Türk Edebiyatında Anne Şiirleri* (2001), *Türk Edebiyatından Çocuklara Şiirler Antolojisi* (2001) adlı derleme kitapları bulunmaktadır.

GÜNE DOĞAN KOŞU

Toplu Şiirler
(1974-2006)

ARİF AY

HECE YAYINLARI

Hece Yayınları: 300
Şiir

Birinci Basım: Eylül 2006
İkinci Basım: Ekim 2015
© Hece Yayınları

Kapak Tasarımı: SARAKUSTA
www.sarakusta.com.tr
Teknik Hazırlık: Bülent GÜLER

Baskı: Dumat Ofset
T: (0312) 278 82 00

ISBN: 975-8988-73-5

Hece Basın Yayın Reklamcılık San. Tic. Ltd. Şti.
Konur Sokak Nu: 39/1-2 Kızılay-Çankaya/ Ankara
Yazışma: P.K. 79 Yenışehir/ Ankara
T: (0 312) 419 69 13 F: (0 312) 419 69 14
e-posta: hece@hece.com.tr
www.hece.com.tr

İÇİNDEKİLER

HIRA

Mavi Koşar Kuşlar /	13
Bir Sevda Ellerimiz /	15
Sucul Şiir /	16
Yağmur /	17
Bir Öğle Az mı /	20
Gizde /	21
Serim /	22
Sabah da Mavi /	23
İz /	24
Gülbündü /	25
Akşam Kadıköy'de /	26
Tun /	28
Alacataram /	29
Serinlik /	31
Yazmalara Çiçek Düşmüş /	32
Onum /	33
Su Düşü /	34
Gündün /	35
Üzgül /	36
Günevleri /	37
Sığmak /	39
Mat /	40
Ne /	41
Sınayan Vakte Bizi /	42
Anne /	43
Çekim /	44
Mahşer /	45
Denizi Giymek /	46
Değişmez Olanla Yeniden /	48
Dulda /	50
Lale /	51

- 53 / Gün Yorumları
57 / Uygur Böcekler
59 / Yarına Öykü
62 / Çağmak Karanlığa
65 / Kundak
67 / Aydınlığın Yolcusu
68 / Alaf
69 / Kırğılı Bir Gecede Kudüs'ü Düşlüyorum
72 / Gerilla
74 / Gül Cengi
75 / Güne Doğan Koşu
76 / Öncü
78 / Dönen Aydınlığa
79 / Sarmaşık
80 / Günberi
82 / Kıyıları Hep Sabah

DOSYALAR

- 87 / Vurgu

DOSYALAR

- 91 / Binbir Pusu
93 / Kıyım
95 / İmler
99 / İftar Sofrası
101 / Bindokuzyüzyirmialtı
103 / Baskın
105 / Hücre
107 / Kutlu Düş
109 / Ankarakarayılan
111 / Erzurum
117 / Rize
123 / Maraş
127 / Kanın Sorgusu
131 / Yürü Dağım
133 / Bediüzzaman

Egeye Giriş /	141
Duruşma /	143
Karar /	147
En Eritken Kan /	149
İstanbul Deyince Sorulur Yeryüzü /	151
Gam Yüğü /	153
Konumlama /	154
En/Gerek /	155
Bildiri /	156

ŞİİRİN KANDİLLERİ

BİRİNCİ BÖLÜM

Şiirin Kandilleri /	163
Çevirsen Gözlerini İstanbul'a /	175
Kuşlar /	176
Akrep /	177
Yine Çıkılır Güne /	178
Çocuklar Nerede /	180
Çıkrık /	181
Gelgit /	182

İKİNCİ BÖLÜM

TENHA ŞİİRLERİ

Tenha Şiirleri /	187
------------------	-----

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

GÖKYÜZÜ SAATLERİ

Gökyüzü Saatleri /	201
Kiraz /	234
Sokak /	236
Bozum /	237
Duvarın Göçmesi /	238
Huni /	241
Koza /	244
Kömür /	249
Ağ /	251

İMÂ KİTABI
İMHA ŞİİRLERİ

- 259 / Akşam
260 / İnfaz
262 / Cellât
264 / Karanlık
266 / Tuzaklarda
268 / Hüzünler/1
270 / Hüzünler/2

MEKTUPLAR

- 275 / Zaman
276 / Hasret
277 / Ellerin

KIŞ ŞİİRLERİ

- 283 / Rampa
284 / Kış
286 / Ey Sevgili
288 / Yollar Tütüyor Gözümde

YİRMİ YAŞ ŞİİRLERİ
YİRMİ YAŞ ŞİİRLERİ

- 299 / Aynalar ve Gül
300 / Düşlerde Aşk
302 / İlk Gül
304 / Örtü
306 / Musallada Kim Var
308 / Mevsimler
310 / Beklerim
312 / Yolcu
314 / Nerdeyim
316 / Ne Zaman Bakışmıştık
318 / Hasret
320 / Susku
322 / Susacaksak Hep Böyle
324 / Sensiz
325 / Gül Taşdım Vazona

Her Meyşim Dallarda /	326
Yağmurlara Yakın /	328
Pis Bir Potin Kokusu /	330
Durdu O Saat /	331
Gece ve Balkon /	335
Kışkırtmaya Hazır /	338
Öpüyorum Şimdi /	340
Döndü'nün Hayatı /	343
Senin Caz Hâlin /	344
Ve Pop /	347
Kediye Güzelleme /	349
Yağmur Şarkısı /	351
Fatih Kitabevi /	353
Ben İyiyim /	354
Sokaklarda Kayboldu Aşk /	356
<i>İRMAĞA BAKARAK SÖYLENİMİŞ ŞİİRLER</i>	
Irmağa Bakarak Söylenmiş Şiirler /	361
<i>DOKUZ KANDİL</i>	
Gönenli Mehmed Efendi /	374
Necip Fazıl Kısakürek /	377
Üstad /	378
Fethi Gemuhluoğlu /	379
Fethi Ağabey /	380
Sezai Karakoç /	381
Sezai Karakoç'a Dair /	382
Nuri Pakdil /	386
Cahit Zarifoğlu /	390
Halis Altındağ /	392
İlhami Çiçek /	394
Hasan Aycın /	396
Adı Hasan Aycın Olan Şiir /	397
<i>ATEŞ VE CAZ</i>	
<i>DAĞ ŞİİRLERİ</i>	
Kahr /	405
Dağ Saati /	406

- 408 / Işık Dağı
410 / Puslar İçinde
412 / Güz
414 / Hayatın Kendi
 SÛZ-İ DİLÂRÂ FASLINDAN
419 / III. Selim
422 / Bosna Ah Bosna
427 / Bu Dünya Kosova'sız
431 / Vaynakh
 TIRMANIŞ ŞİİRLERİ
439 / Tırmanış Şiirleri
464 / Güne Dair
465 / Sıcak Saatler Şiiri
467 / Düştüğünü Bilirsen Kalkarsın
 ENCÂM
473 / Aşk Kapıdan Baktırır
487 / Sen Barnabas'ta Bir İkinci Vakti
489 / Adres
490 / Trenin Halleri
492 / Arkadaşlar Merhaba
493 / Filistin
494 / Sözcükler
495 / Seni Beklerken
496 / Her Şey Bu Kadar

HIRA

Birinci basım: Edebiyat Dergisi Yayınları, Nisan 1978, Ankara

MAVİ KOŞAR KUŞLAR

akşam kuşlar kıyamda
açarlar kanatlarını kahrına fabrikaların
bir söylevdir başlar söğüt gözlerinden
uzak kent seğrimelerine
yanar akşamın kuşları yanar
duvarların sinsi gülüşlerine

ekmek buğusuna döner durur
bırakın çocuklar düşlerinde büyüsün
yüreğimizde gizli yer onların
sevmişiz sabah aynaları

kağşar boncuk dizdiğim evren
evren ortasında dönüp yükselen
göçün kuşlar göçünüz benden kalma
yâr uzakta mavi sarar

alıp başımı özümlemesine göğün
girsem diyorum ilkyazına kuşların
tüm yanlarımı kırpıp bir bir
işte en büyük armağanım size
çocukluğum bir çocukluğum desem

düşlerime eş büyür kuşlar
ne olur bir güzel elinde kırılсан gönül

BİR SEVDA ELLERİMİZ

bir akşam rüzgâra gider
gözlerin dolu bir güzel güneş
sonunda ellerimiz

mavisi senden
topladığım bu gök
yürürken çoğalan gözlerin
bakışımızı paylaşır kuşlar

önümü kesen endam
tutuşur eteklerinde deniz
bir sevda ellerimiz

SUCUL ŞİİR

saçların hangi ülkenin ırmaklarında ıslanır
ikindi gölgesi oralarda da uzun mu
oralarda da seven horlanır
sevilen vurulur mu

YAĞMUR

bir kâğıttan daha kolay
buruşur yağmur
koparılmış çiçek nasılsa
nasılsa annesiz çocuk
koklanmadan atılmış
uzun çarşılara uzun gün
bir yağmur inmeye görsün
içimize sıcaklık değer tıkrıtları
bir ayrılık mektubu gibi soğuk
avuçlarımızda sıkarsız onu
uzun bir hüznün
öfkeden daha derin
çocuklardan da hırçın
bir sokak kedisi gibi
bir kâğıttan daha kolay
buruşur yağmur

güneş açsa da
parklara saçılma da çocuklar
o yağmuru içinde taşır
hiç bitmeyen korkulara
amansız oyunlar kurar
anne eli gibi tutsa da yağmuru
siz bilmezsiniz bunu
anneler hiç yağmur oldu mu

ıçıme dönen yolda gün
erişir kesiksiz akışına yarın
tutunan zambakları umudun
bir kehribar yükünce ağır
taşınır nar çatlaması gözlerinde
soylu akşamlara yoşumsuz
düşe dalgın ellerin mi

BİR ÖĞLE AZ MI

balkondan düşmüyor kâğıt
çılgın bir zamanın izi
dönüp dönüp çarpan kendini
korkunçtur boşlukta olmak

günlerden öğle sonrası
yağmur yağmış bir öğle
güneş bir görünür bir gider
bize vakte tutunmak kalır

kadın balkonda dışlık
kâğıt kırmızı bir algı önümüzde
zaman durmuşsa sevgiden yana
saat bir yere asılı kadın

GİZDE

bir günü geniş bir düzlüğe serin
görmek isterseniz ufku
yerinizi doldurur onlar
ağırbaşlı bulut/o yürek kar
dağ ACI DAĞ acı/ACI dağ kor
yerinizi doldurur onlar
sulu-sepken/sevecen

SERİM

içimde kalabalık çarşılar
dostum bir seni buldum
akşama inme gelir diye
koca bir hüznü sarındım

çıptım tüm odaları
insan çürüğü deniz
vurur bir yanına tabutlar
çirkin bir gece mi
vurur gözlerimiz

taşınır öteye
ay bir bölük atlı
yüküm çok katlı sevda
yürür içimde yağmur kervanı

SABAH DA MAVİ

kırlangıç sabahlarına uğradım
ağzında papatya eziyordu
ufka serpip saçlarını
bir kadın
çiğ gözleriydi çiçeğe değen
gür bir su etekleri ovaya
ya o yayla ya kadın o yayla
sarar doğayı mavi oya
büyür çocuk büyür orman
duayla

İZ

sindirilmiş korku
bu savaş tortusu
geceden bir iz
gibi iner bulanık
su bardak kesik dudak
kırılan ışık
Van Gogh'un kulağı

dökülür elin o
rüzgârın dili
okunur eşyada yankısı
salıkverilmiş bildiri

GÜLBÜNDÜ

rüzgâr ağzımı tuzlar
doğrulur deniz dağa yalınayak
izlerin okunurluğunda kumsaati
gölgeye değil gözlere ayarlıdır
bizim terzilerin yürekleri

gülsuyuna banılmış kirpikler
kent bir daha vurulur

yeni bir dostluğun çocukluğu
ellerinde aşkı saran toprakla
saçların çiçek tozu
belli ki bir baharı salladın

sıcacık buğusu ellerin menekşeler
bir yağmur iner şuramdan
elif'den mim'e döner

AKŞAM KADIKÖY'DE

gün indi
kanatlanır dilinizde şiir
ne doyumsuzdur öpüşmek denize karşı
deniz daha da hırçın

güne dönüktü gündüzün çiçekler
biraz mor çokça kırmızı sonsuz beyaz
hep de karanfil
şimdi fener önünde gurbetçe biraz

eliniz cebinizde akşam kendince
taşlar ıslak sokak yorgun
camdan yola düşen ses
iki yabancı
uzanır çeker sizi
kaçamadığınız güncelliğinizden

kedimsi köpekler hem de ne dingin
yok kavga pörsümüő akşamlarda
dudağınızda yalancı tadı
büyükçe bir tabut gibi geçer
önünüzden vapur

anlık bakışın bulanıklığında
bir genç kız tümcek yürür
akşam Kadıköy'de

TUN

saati sordum
rüzgâr esmiyordu
baktım gözlerine
çekilmişti deniz

saati sordum
gün yeni doğuyordu
el ettim kuşlara
gözleri gülüyordu

saati sordum
akşam yeni oldu
uzat geceyi dedim
dalgalandı gözleri

ALACATARAM

toprak pası yapraklarda
kaç alın bu kaç ark böler senin alnını
alnın senin emeği ter ter yorar

ellerini kesti kışı savaşçı bilir

kim vurur tarlada köyü
bir kuzgun döner kentlerden
döner

çayla kocayan akşamlar

nakış işler dilimin titremelerine
iki konuşma arası görünür gördürenlerin
yüzün saçlarında yiter

ellerin kimi soruşturur

Gemlik zeytineziği su kenarında
gözlerinin
sabah bir sabah daha

SERİNLİK

duymaz çapanızın şakırtısını
dev yapılar geniş salonlar
doldurur iri gövdeler
sarıklarını kentin

mor bir tütün çiçeği
akşamı o yerin
parmaklarında açan
gündelikçilerin

uzanırlar taraçalara yorgun
ay ne güzel kandil
elleri bir deste umut
biraz daha büyür sabaha

YAZMALARA ÇİÇEK DÜŞMÜŞ

bir tütsü bezenir sabahına
yorgunluğunu yener asmalar
uzatıp kollarını sevecenliğine güneşin
tüm uğraşlarına giz karışır
duayla tohumu toprağa saçan köylünün

saksılara sığmaz çiçek özgürlüğü
taşar taşlara kayalara toprağa
çobanın kavalına üflediği soluğun
doğaya yansıyan yanı
evreni saran insan sevgisi

yazmalara çiçek düşmüş
çocukları çeker annelerine
ilkyaz delişmenliği
savrulmuş nergisler gibi kızlar
sulara bakıp güler

ONUM

çalı-çırpı toplar çocuklar
yakmak için düşlerini
yarısı dişlenmiş bir gün
akşama kalmasın oyun

kor alaca ocakta
iner çıkar körük
kızırır bakır güğüm
yumuşar günün sertliği

göllenir kalır bir köşede
içimizin burukluğu
soğutur usta yüreğini
açıp kapısını tutkunun

SU DÜŞÜ

denize bir şeyler diyor adam
çiviler çakarak denize
gözlerinden
denize bir şeyler diyor adam

deniz sımsıcak Erzurum karı
denizden bir parça
adamın alnına koymalı

belki çoğalır özlemi
rüzgârsa toprağın dansı
gelir esen meltemle
ölüm ıhlamur kokusu

çeker maviliği bir soluk
belki çoğalır özlemi/çoğalır adamın

GÜNDÜN

gelinir
akşam olsa da çöken
annenin eteklerini yakan
gözümüzde boğulan akşam

zaman mı ağı
ki dokunur toprağın susmalarına
şantiye ağırları değil
gül açmayan bu fidan

gün gergin balon
balkonlardan kayarak
kayarak yalanın anıt taşları
kuşluğa kalmadan

iki kez aldanmaz insan

ÜZGÜ

ısıtır masa insanı
ölü kâğıt canlı kalem
önce küçük bir çocuk kitap
sonra büyür yangın

sözcükler dolaşır ortada
yaralı tapınsız
insan bırakılmış bir eşya
içinde böcek sesleri

gece bağlanan bir ip
odalardan içeri
düşmeden uykulara
ısıtır her şey başka nasıl

GÜNEVLERİ

dehlizler giyimevi ürperti yöresinde çoğalan
yangınlar geçer sesin rüzgârından
ten açması dağ susuşlarına koyakladığım
su kabartmalarıdır su şavkın vurur

aydınlık tümce indiğince
kumların yürüyen ağırlığında gür
alın toprağı çektiği karınca izlerine
camların ötesi uzar

yıldız kervanlarının enleminde göğeren
tırnaklarımda öfkenin azgın akımı
ince ufkun üzüme değen ışığında
durur yaprakların özüm sandıklarına
doludizgin sevdam

o zaman arkanda
dügümsüz yaşamın soluğu
sorgu bir yaman olur
unutma sımsıkı sev e mi

SIĞMAK

yumuşak inişleri var ya sözcüklerin
bir de karın düşmesi ellerine anne
dervişin çeşmeden su alışı öyle
genişler evimizin dehlizleri de

sonra bir yel eser ince
değer saksıdaki güle
ne ıtır ne küpeli/belli
hasırın üstünde ayak izlerin
serpilmesi çiçeklerin senin

MAT

yılan kabukları topluyorum
kara ve ısıldak
güneşin kum gibi kaynadığı yerde
sesini avuçluyorum
derim soyuluyor gömlek gibi
güneşin bir mızrak boyu indiği yerde

NE

ötede yok
bu hangi duvar
evinizde neydi ölen
unuttuğum bir oymak sümbül
salıncak mı mavi
içimizin düğümlerini kıran sevincin

alnınızca serpilişi aydınlığın
ıtırın öğleye doluşu
pencerenizden
su taşı yedeğinde
döndürür somut sevgiye

SINAYAN VAKTE BİZİ

hangı vaktin koşusu ki
götürür bizi sular
öyle koyup ayrılıkları
zamanın sessizliklerine vuran

bunlar
dökülmüş yıldızın delilikleri
iç sesleri suların
sevmemde akıp giden
ey sinayan vakte bizi

ANNE

taşları tencerede kaynatan anne
çocuklara umudu sabrı öğreten anne
seni bir Ömer arar bulur
beni bir zulüm boğar öldürür
taşları tencerede kaynatan anne

yürürlerdi erirdi taşlar
gün tutulur ay bölünürdü
onlar bir bakmaya görsün
tüm bakışlar dururdu
taşları tencerede kaynatan anne

onlar diri günler koydu keskin zamana
zulme kaymasın diye vakitleri
beş kez yıkayıp beş de adladılar
onlar diri günler koydular umutla
taşları tencerede kaynatan anne

ÇEKİM

çağı aşan bir terziydi
annem/düşler biçti uykularıma
Yusuftan/ay çiçek bahçesi
o gecelerde
elleri çoğalırken suskunluğumuzun

yüklüydü onlar/sevgi
ellerinde bakraçları
sarkıtıp kuyulara
ısıtır gözlerimizi
güneşi emerek sulardan
tüm anneler/canevimiz

MAHŞER

çek kalyonunu
zamanı pörsüten us
önde yürüyor yüreğim
sorgu gününe

DENİZİ GİYMEK

Yüklüdür düşler
kan kan morumsu ağıtlarla
çiçekler
Endülüs sabahları erken açar
iner kıyılara güzeller Merve'den
Dicle akar bu öykü akşamlara
akşamlar
bir de İstanbul'un belki
çocukçadır güzelliği

Ama bu çocuk bin Bedir yaşar yüreğinde
İstanbul'un yüzü çizik çizik olsa da
kınadır rengi denizin
ana elinden düşen
Endülüs yaşlandıkça iyot kokar
öfkemiz sevgimizden sıcak şimdi

Ve ben öksüz Ayasofya yüzlü çocuk
mendilim dikenli gülde gönül
sesimizi bin ses böldü

Sesimizi bölenler
bir bir öldü

Bir koşu bu
bitimsiz kalbimin savaşı
kalbim ne kadar sıcaksın

DEĞİŞMEZ OLANLA YENİDEN

gözlerini mihla
tortusuna denizin
dudaklarından buz
kesilir aralığından
ayrı evrenin
sen direnen
bulvarlar kudurgan
büyür andımız

çiçeğe duruşunu yağmurun
sana yorumluyorum
ebabiller büyüten damar boğumlarında
yürek bir bombadır kurulu
dinginsizliğinde kanın

sokakları sorma dur
elmacık kemiklerine bakıp da
burda denizi
denizde yıkandığını vaktin
bilmezler dur

takvimlere tam günler konur
değişmez olanla yeniden
konukluğa gelir deniz
çağrıldığımız yerden

DULDA

Mina uykusuna durur kuşlar
yol gelir kanat uçlarına
Yemen'den yollanan
mektuplar baharat kokar
gönlüm Afrika çiçeklerine vurgun

kirpiklerim mermilere ıslanır
dudağı çatlar da toprağın
mermiler kara mor zeytin olur
başkentlerde paraya çevrilirken kan
Mina'da yüreğim vurur

ufkun gergin kaslarında
göğüs geçirir Mina
kanımı çoğalta çoğalta
duvarlar kırılır dizlerime

binlerce sabahı aydınlatır
sevdamdan çiçeklenen mermiler
ben bayramsız edemem

LALE

I

ayaklarıma değen lale
öteden bin yıl
kollarım o ülkede
başım uzak
bir büyük öç ah
odalar tutun
soğuyan yüzünüze
biraz lale tutun

hangi kuş yuvasızsa
o yaz eli kan
bir sûre tutmadıysa
o insanlık eli kan
hangi depolarda saklanır
bu ölü kan

II

örüyorum toprağın ilmiklerinde özsuyu
devinmeye başlasın yürek
dokunma bağbozumu
çağın kan dolu kursağına
çarpar kasırğa
yerine koyuyorum yüreğini
daralır genişler su esnemesi için
kaldırıyorum tüm yasakları
yasak olanlar için

GÜN YORUMLARI

I

emek kutsaldı
ekmek de öyle
çoğaltıp bereket ambarında
bölüşürdük eşitçe

tarlalar ne böyle çorak
ne de ellerimiz çatlak çatlaktı
kadınlarımız ana/aydınlığı evimizin
çocuklarımız gün ışığınca parlaktı

II

çalışmak gün boyu umutla
karıncalara imrenerek
çekirgelerin sıçrayışlarını göre göre
uç uçlar korosunda
çalışmak gün boyu umutla

III

bir yerden çıkıp öteye akan
bilinmez yansımalar uğrağı
alır götürür bir akşam postasında
yolculuğun gizem üslerine

içi boş bir kent
giden gün
koca bir yontudur
durur
göz oyuklarında evlerin

IV

zaman kurudu mu
yaşamak hiç yok gibi
akşamsa boşalır heybelerden
algılanır günün çoğul köşeleri
kuşun korkularında kalıcı
sular durur doygunluğuna
yaşamak yasak gibi

UYGAR BÖCEKLER

I

görüntüler korkunç
sabahın dışa taşmasında
aç asık kirli sırtkan
yüzünüzü görüyorum

aldınız sırtınıza
yapıları çelik kasaları
ezilmiş yüreğiniz şimdi
köşelerde yassı bir tortu

siz yürüyenler
korkuluklar sizden daha yiğit
daha güçlü sizden
bir taşı oyan incecik saçak

II

böyle bilmezdim sabahı
bir çocuğum uykusunda gülen
hep bir bıçak iner düşlerime
nerde elleriniz
suç ortağı elleriniz

böyle bilmezdim sabahı
bırakın gideyim uzaklara
orda anılarları beni
orda kardeşliğin
sımsıcak eli

YARINA ÖYKÜ

uzaklara bakıyorum
donmuş yıldızlarıyla göğe
seni arıyorum
bir savaş dönüşü değil
bir başlangıç bu kanın ve kurşunun önünde
bir dağ büyüyor
duvarın önünden geçiyorum
kaldırıp başımı göğe bakamıyorum
engelliyor bunu duvar
kötülüklerin duvarı
seninle aramızda
böyle sürmez bu
acının/kinin/yılgının duvarı
bir kış gecesi ellerimi uzatıyorum
kazmam küreğimle
bir duvar yıkıcısıyım
kötülük duvarlarının

bu soğuk kış gecesi
kazmam ellerime yapışıyor
kazmam donmuş bir insan bacağı
sanki eski savaşıardan kalmış
bir bombanın kopardığı
yarın ölüler çoğalacak
duvar sahipleri öldürecekler beni
ve kardeşlerimi
çünkü sever onlar öldürmeyi
ölüler üstüne duvar örmeyi

ay/yıldız/bu külrengi gök
tanığım sizlersiniz/tanığım Tanrı
ben bu duvarın önünde
bu karın ağarttığı gecede
tüm suçsuzların ulu ölülerin
öcünü almak için
kazmamı kaldırıp vuruyorum
duvar iniyor önüme
kokmuş bir köpek leşi gibi

ÇAĞMAK KARANLIĞA

I

esrar korosu yorgun cinler
kambur özgürlüğün kan çalgısı
çalar surat eğimleri içinden
sonra yıkılır güneş
çeker ellerini sulara dalar
bir dostluk gibi yadigâr
aşk yeni bir ülke kurar
çöker demire yaslı us
ve linç

II

avuçlarım
avuçlarım duvar üstünde dönen
tarçın kokusu soluyan çocuk
saçların ölüyor
kimse duymaz erken mi
kıyıda lambalar ölüyor
kadın böğür boşluklarını dövüyor
iğde kokulu yollardan yalınayak
Avrupa'ya yalınayak
işçilerimi
giysilerim vakitleri
harman yerinden karanlığa döküyorum
soğuk dünyalara acımasız sokaklara
kalbimi yüklüyorum
yağmura gömüp korkuları
susuzluğumu içiyorum
insanlığı ve aşkı soruyorum

III

çoğaltır düşleri yakarışın
anlam tüm kelimelerden uzak
ölümse bildiğimiz
sarp sevda
çoğaltır kavgaya bizi
ölüm ki sevgilimiz

KUNDAK

balkonlar birer baykuş gözü
soluyuşları kurşun döktürür günlere
ısmarlama giysilere sığmayan
tutuklu aklıgımla geceye makas denli
kasırgalaştırıyorum öfkemi

içime bir deniz girer
ölümün gerçekliğini ezberleyen aynalar
aynalar kalbiniz gibi paramparça
fırtınalar neyi yoklar

tahıl başağı erginliğimin
çöllü bilir gereğini
karanlıklarda üst üste çiçeklerin
çiçeklerin ölümün örsüne sürüldüğü
devenin bıçak gördüğü bu yeri

kendimi germem gerek
Çölde büyümenin bilincini sarsarak
irile en gözlerime sığmayan
her damlanın kum tanesi olduğunu
kum tanelerinin birer g lle olduğu günleri
bilmem gerek

yürür deniz d r n r deniz
Mecnun Leylâ'ya böyle a lardı
kalbim diyorum
gelirse a k

o gelir evren can bulur
gök giyinir o gelir
yarın insanlar
ya murla a aran sabahı
su bilenler suyla bilenenler
a k su yüzü elleri
gelirsem y ri almaya
Öfkeyle girilen yer kalmaya
dost geldik dost olmaya

AYDINLIĞIN YOLCUSU

ben aşkın yolcusuyum dostum
yıldızlar nasıl uzaksa
sana öyle yakın
nasıl parlaksa yıldızlar
öyle kara
ben aydınlığın yolcusuyum

ALAF

sınandım suya
ekmeğe
ne bitmez kazı
alnımın yamaçlarından
bir başka ateş
tabut çivileyen çağa

acıyı bilene
kuyuladım bağrımı

Zigana daralan soluğum
sevgi geçidi Yunus'a
yağmura
kürüsem durgunluğu
yıkılır bin kisra

yâr görüp
başı dönen

çeliğe su verene
bağrımı bağrımdan içe
dost yolun bağrımdan geçe
bağrımı yontuyorum
sende güzeldi her şey
kavgalanıyorum

**KIRAĞILI BİR GECEDE
KUDÜS'Ü DÜŞLÜYORUM**

biri bir yerde
canevimizde
kurşuna serilirken
kanımız ateştir akar
yanan deniz
Kudüs
seğrir bir yanımız
bulunduğun yerde
bir akşam nöbetinde

sevdamız kavruk
dağ devrilmez Kudüs
namusu
dağca durur
bir eşkiya namlusuna
o çocuklar dağa der
der dağa
ana o çocuklar
namusu
bulunduğun yerde
bir akşam nöbetinde

acı bin kez vursa da
onlar büyür
su büyür
çocuklar yeşile
Kudüs büyür
bulunduğun yerde
bir akşam nöbetindeyim

GERİLLA

–tüm, zulme karşı direnenlere–

sönüyor uzaklarda yıldızlar
yüzün ne denli derin
böyle köşeleri ıssız içimizin
yıkılır duvarları yeryüzünün

alın güneş çok taze bugün
selvilere dayalı yollar
ortada gerilla
gözleri bin güneş daha

haydi durma
unutma yıldızlar yanar söner
ayrılır dağların damarları
geçiyoruz ellerimizde Kitap
örtünce ağaçlar
yüzünü gerillanın

bir geceli kuş gibi
namlunun acımasızlığında
kıyıcılığında Batı'nın
döner döner döner
yıkılır yiğit gerilla
bir daha
yurulur onuru yeryüzünün

GÜL CENGİ

toprak değışti şimdi
devindi toprak
kandan ve gelinlik yeşiliyle
ellerim toprakta durur
deniz kardeş toprakla
ellerim toprakta durur

ateşe doğrultup gözlerimi
bir ırmağa kıyasla
öfkenin eteğine boşaltarak damarlarımı
kanı yazdım

yürek vuruşlarımdan dalgalar
bir uzun seccade toprak
silahların ucuna çekilmiş kalemim
kime ah ettin ey Eritreli
firavunlar suda boğulur

GÜNE DOĞAN KOŞU

atın tüylerini alırken ateş
bir müzik çoğalır güne
bulanır su kirlenir kurşun
dalgalanır bir yığın kan
çöker camlara acının pusu
yiten büyük düşler olur
bu ülkede
kırılır karşının aynaları
ey güne doğan koşu
yine de aşk

ÖNCÜ

günbağında safkan çiçekler
yüzünde açan çocuk
ay bir geline vurur saydam
gibi soluyan sonyaz

saçlarına üşüme düşmüş
sen buralısın çocuk
ellerim buralı ben buralıyım
ellerimiz öyle sıcak
gözlerimizse yeni bir ülke çocuk

bizi bir yangına su diye
bir öfkeye hedef ettiler
sevgimizi beter/yâri beter ettiler
ellerimiz öyle soğuk

gece
örtüyor yakınlığımızı
durmasız akar da yazgımız
ellerimizde bir fidan
dikmek için yüreklere
çocuk

bu yürüyüş
adımların ayarlanışı birliğimize
kelimelerin bir sorguyu yüklenmesi
susmasında saatlerin
ellerimiz öyle sıcak
gözlerimizse yeni bir ülke çocuk

DÖNEN AYDINLIĞA

o ne gece kolları ağacın
yarı açık kapılar gibisin
uzaktan seslermiş karşılar kimi
sönük solgun ısıttığım günü

yürürken düşler hangi dönüş
elleri çok güvercinler bilirim
kırılır evlerin uğursuzluğu bu
bir ölü çiçekle geldi mi yaz

değme taş hani ya insan
utanmazlık bir de karanlık
çok güvercin tutulur çok insan ölür
bir ölü çiçekle geldi mi yaz

sen ölürsün yitirmez ölüm güncelliğini

SARMAŞIK

ne ağıt dindi saçaklardan
akşamı kitap gibi taşırken koltuğumda
ne gülebildi evler

ağıyor aydınlık
kitaplar her gece bir gül açar
sonra
hep yıldız üretir yüreğimiz
oysa parça parçaydı dönüşün
ben mevsimleri bilmeyeli
güneş tüter ellerin

yağmur yağıyor gözlerindeki silahlara

GÜNBERİ

kocayan boşlukların ucunda
bir ırmak sevdası denize
gerdandır ovalar dizilir
dağların avuç içlerine

dökülür eteklerine
ömründen artakalan
doyumsuz korkulardan
sıyrılır endamıyla mezar

nerde bulursunuz
sorun göğü siz
kocayan boşlukların ucunda
yemin kadar olgun
iner gecenin saçlarından
gencecik zaman

gelenler var gelenler
dağları dağlar
gün doğar
ay palazır
çürüyen yalnız silahlar

KIYILAR HEP SABAH

denizi topluyor bir kadın
horoz boşluğa ötüyor durmadan
bir tekne bir ölüyü çekiyor
ilk kez duyuyorum yorulduğunu suyun

horoz boşluğa ötüyor durmadan
deniz dişiliğini korumuş
sokaklara kirli bir su yürümüş
uzak bir düşü tutuyor martılar
martılar denizle aramızda salıncak

yürüyorum denizle yan yana
kent uyanırken beni görecekler
denizi ve ölüyü görecekler
bin yıl geçmiş gibi deniz kurumuş gibi
kadınlar doğurmamış gibi
bu sabah beni söyleyecekler

denizi topluyor bir kadın
ölü bir zamanı diriltmek için

DOSYALAR

Birinci basım: Edebiyat Dergisi Yayınları, 1980, Ankara

İkinci basım: Yazı Yayıncılık, 1990, İstanbul

Üçüncü basım: Esra Sanat Yayınları, 1994, Konya

VURGU

yağmur yağıyor muydu unuttum
etimizde kalın kamçılar şaklatan
bir akşamdı götürüldük

ansızın inen bir pus sana varmam
yüzünde zulmün coğrafyasını okudum
yaşamın forsası dostum

şafakta patlayacak tomurcuk
biz saatleri tutuyoruz
iplerin çekilip
ışıkların bir bir söndüğü
ve bulvarlar boyu döşendiğimiz
kuzgunlar
kargalar
baykuşlar şöleninde
bir tarihin talanını görüp
bir bir gömüp yüreğimize
daha sormadığımız

sonra kayıp yıldızlar ardı sıra
geceyi bir içdeniz yaparak
ufku morartan şimşekler çakıp
ağacın

insanın

dağın ve taşın
suça ortak olduğu
günlere geldik

İşte bir yanım yar
orada korku da donar
bir yanım sonsuz alan
gönülden gönüle varan

toprakta devinen tohum
dalında olgunlaşan meyve
bütün bir yaz
süren göçebeliğimiz
yüreğimizde büyüttüğümüz destan

DOSYALAR

BİNBİR PUSU

göğün çemberi daralır daralır da
bengisu bir yalnızlık düşer toprağa

bir tren ki hırpani
bir akşam, kızgın bir madenin
suya düşmesi gibi
girer ergani'ye

merhaba dağlar
merhaba

akşam hiç eksiltilmez
ziyan olur diye
çünkü akşam, en zor
bir sabahı yaşamanın
kahredici efkârını damıtan
çilehanedir burda

merhaba omuz omuza duranlar
merhaba

hüzünden tülünü araladıkça gecenin
dolunay, ağarır tan
görünür ağırdan
pusatlı dağlar
ben ki doğuyum
önümde binbir pus

merhaba arkadaşım said
merhaba

göğün çemberi daralır daralır da
bengisu bir yalnızlık düşer toprağa

KIYIM

başağa durmadan daha
kestiler başları
 ah firezli tarlalarım
 ah toprağımın uzayıp giden
 çoraklığı

gölgesi yok ağaçlarımın
yazım yok ki ağacım olsun
tarihim; yaşam ağacım
o kurutuldu, biz kuruduk
çünkü biz, gürül gürül
akan ırmakların suyuyduk
ey çocuk sorma nedendir

yazan ben değil, kalemdir
bir coğrafya ki; yerle
gök arası elemdir
onun için yunuslayın söylerim:
/dağdan kestiler hezenim
bozuldu türlü düzenim
ben bir usanmaz ozanım
derdim vardır inilerim/

ey çocuk
uykunu boz artık
gölgeli ağaçlar dikelim
sabaha

kıyım zulmün ilk hecesi
ağaçların en zor bilmecesi
gecenin suç alfabesi
nedendir diye sorma
nedendir
yazan ben değil, kalemdir

İMLER

buğday en yoğun
bir öyküdür
anlatılır bizde
bir de bitlis tütün gibi
iplere dizildiğimiz

yaprağın ağıtı çürütür ağacı
işte mazgirt, tersemek
ektik acımızdan toprağı
bire on, bire bin verip
sarı başaklar gibi
biçildik

buğdayı ölç, dağıt
ve sonra, çoğalt güzü

Çorbanın buğusu, göğün mavisine karışır
horozun ibiğinde güneş
sabahtır; en erken ve diri güllerle
dolantanır köyü, duvağa durmuş da
sanki evler, topraktan
ve taştan daha suskun
bu yetmezmiş gibi bir de
“takrir-i sükûn”

su soğuk ve kekre
ırmak bu kahrı sürükler bir gün

biz senin için doğu
biz senin için batı
atımızı bulvarda seğirtiyoruz
atımız ki, gece gündüz
büyütür harran düşü
gözleri cezayir menekşesi
yelesi dicle ve fırat işi

buğday en yoğun
bir öyküdür
anlatılır
bir de, firesiz aşkımız şimdi

İFTAR SOFRASI

yıldız'da akşam
sofraların en güzeli
iftara hazır
elinde çatal-bıçak
o zarif konuk

sultan sorar
o yanıtlar
önder'in buyruklarından
ne çatal yasak ne bıçak
"o tırtıllı dal parçasıyla yedi yemeğini"
diyerek
anlatır sofranın gereğini

bir top gül
onun alnında ışık
söyleşi yoğunlaşır
sultan konuğu kutlar
yabancılar hayran

yıldız'da akşam
sofraların en güzeli
iftara hazır
elinde çatal-bıçak
güler yüzlü
o zarif konuk

BİNDOKUZYÜZYİRMİALTI

günün en dar, en ürperten vakti
güneş çatlamış nar
marmarada sulara dalar

lâleli'de bir ev
kapısını vakitsiz bir güz zorlar
bahçesinde lâleler
öksüzlüğün örneği
ardından zemheri/suskuyla bir
kanı donduran
evin ikinci katında sedir
oturmuş mindere
penceresinden aksaray'a bakar
günün en dar, en ürperten vakti

karşıda uzayan minareler
okunur bildirisi akşamın
o yineler bir bir
doğrulur sonra
merkezine yeryüzünün

sular erimiş kurşun
yürür geceye
günün en dar, en ürperten vakti

BASKIN

yağmur bir göçtür
kollara kelepçe vurulunca

kapıda beklenmedik zil sesi
başlarında zulmün simgesi

süzülürler
başlar talan

götürülür
evde ağıt/figan

geceyi çöz dağılsın yıldızlar
yitik bir kuş, sürüklenen bir yaprak
hani bizim olan güneş
ah bu dağlanan yürek
hangi dağda yaktığın ateş

Arif Ay

bir devir
buğday mühürlenir
kitap süngülenir
tutuklanır yaşam

yağmur bir göçtür
kollara kelepçe vurulunca

HÜCRE

güneş ansızın yitirilen devlet
hem sıla hem gurbet
küçülüp daralmış gök
sanki bir kuzgun gözü
avına tepeden bakan

sabrın belgesi bu
ip mermeri keser

ekmek istemem, su yeter
zamanı onunla onarır
onunla büyütürüm
yüreğimde eritip hüznü
soluğu neye üfler gibi beklerim

sabrın belgesi bu
ip mermeri keser

ey ruhumun pırıltısı
yusuf'un derin kuyusu
iklimlerin solmayan gülü
çağları aştın da
bana da o ateşten
bir demet sundun
ey ruhumun pırıltısı

KUTLU DÜŞ

duvarda küflü bir lamba
sanki ağlar
taşlar rutubetten katran
yürekte kor ateş
estikçe gece
yanar

sesler donmuş
burda, çeliğe su değil
sukût verilir
vakit ki yüreğin
atışından bilinir

yazar kalem
savunusunu suçsuzluğun
ak bir güvercin uyku
gözleri sonsuzluğa dalar

Arif Ay

/uykudan murad hasıl olur
KÂİNATIN FAHRINI GÖRÜR/

ANKARAKARAYILAN

bu alan bildiğimiz

alan

çatılmış üç ağaç

ortasında parıldar alını

gök yarılr

gerilir şafak

“Eşhedü.....”

sakalından sızan yağmur

toprakta buğulanır

evlerde başlatılan yangın

şafakta bu ses

yankılanır

kuşlar konar kalkar
saçaklara takılır kalır rüzgâr

ERZURUM

zaman yitik, sanki hiç yaşanmamış
bu mekân ne ilk, ne son durak
karşıda çifte minare, bak
taşı işleyen nakkaş
hem selçuklu, hem dadaş

burda mevsim ikimizden biri

biz, marifetnameyle bir
akşamı yaprak yaprak çevirip
geceye ferman açtık
okuduk dudakla el arası
tartıp her sözü bir bir
sonra darasını düştük
ve biz, ölümden çok
zulmü gördük

biz erzurum'da otuzüç kişiydik

gece oltu taşıdır, işlenir
ve tesbihe dönüşür zaman
geçer parmak uçlarımızdan
sonra, ağırlanır toprak
güze dökerek hüznü
hırkasına bürünmüş bir derviş
suskunluğunda gelir kış

burda mevsim ikimizden biri

bir de kadınlarımız,
yüzleri kavruk, gözleri iri
konuşunca gök, susunca toprak
gülü türküleyip akşam sabah
oturup evlerinde onlar
acıyı kilim gibi dokudular
biz onları, çocuklarımıza sıla
kendimize gurbet bilip
çiçeği burnunda bıraktık

biz ceylanı vurulmuş dağdık

kar iner
isyan gibi çabuk
ölüm gibi sessiz ve dakik
palandöken

kolları gürgen
gözleri çiğdem
gövdesi kekik

ve biz, ölümden çok
zulmü gördük

palandöken hem yassı hem dik
bir sabah kepenkleri
kar tipisi gibi

indirip birden
 öpüp yüzünü toprağın
 ağır ve derin
 bir günü isyana böyle çevirdik

kar palandöken'in borkü
bundan gayrısını giymedik
giymeyeceğiz dedik
ve bu söz üzre

başımızı göğ
sakalımızı yele
boynumuzu ipe verdik

biz erzurumda otuzüç kişiydik

şimdi onlarsız bu toprak
acıdan kıraç
hüzünden çorak
kışın dertli, yazın emrah
ve mevsim, ikimizden biri

RİZE

kış harap, yaz hoyrattı
yağmurun hüzün
susuşun çok şey anlattı

acı filizlenir, dal verir zamana
zaman ki; en uygar yaşanandı
sonra karadeniz, sularında feodal
bir gemiyle kıyısına
en ilkel ve saçma olanı taşıyandı

karadeniz köpürüp yıkılan küheylandı

rize, bir sabah güneysu'dan
çayın filizinden fındığın çiçeğine geçen
bir yangınla uyandı
dediler, bir yanımız dağ
kuşları talan
deniz bir yanımız, oysa o
ağımızı elimizden alandı

karadeniz köpürüp yıkılan küheylandı

yıl bindokuzyüzyirmialtı
aylardan şubattı
güneysudan sekiz adam
yağmur nasıl yağarsa rizeye öyle çoğalan
ağacı kökünden, insanı yüreğinden
yaşamı en alıcı yerinden
vuran birine karşı
karadeniz'e sel olup aktı

kış muhannet, yaz hayrattı
yağmurun hüznün
susuşun çok şey anlattı

güneş yitik
biz buna ölüm demedik
martı ve tay iki ürkek
bir de gece, kıyıda ışıldayan kürek
gömülür kumlara sekiz can

ay sarı, sanki mısır ekmeği
akşamları kıbledağından
şavkı soframıza vuran

saçları mısır koçanı, o gece
gök ambardır, yıldızlar darı
fındığı harmanlar gibi
yarıp kumları
çıkarp onları dizildik dağa
dağ ki, acımıza soyunandır
çiğnimizde çiğindirik, ölüyü kundakta
taşıyan bizdik

çay demlenir acıdan
bardaklarda hüznün sunduk
yapraklardan, çiçeklerden
estikçe poyraz damar damar
gece ve gündüz, süzülür kan

ay sarı, sanki mısır ekmeği
akşamları kıbledağından
şavkı soframıza vuran

ete kemiğe bürünür bir gün
yürür bu kan, kurulur zaman

—sohbeti hoş
hocam maşallah
onu hiç giymedim
giymeyeceğim dermiş
inşallah—

MARAŞ

gülün oymağı bizdedir
gör ki acıdandır rengi

zaman garbıyelidir eser
usul ve sessiz, dervişim söyle ki
gönül gergefinde dokuyup
biçtiğin kumaş, sonra
konup göçtüğümüz, kervansaraylarca
eski, bu maraş

dervişim söyle ki

gülün oymağı bizdedir
gör ki acıdandır rengi

su akar, yeniler kendini
toprak; depremlerin ustası
taşı en güzel
gediğine koyandır
sonra bir fırtınadan, bir fırtınaya
tutulmuş günlerin ardından
kalaylı taslarda hüznü
meyam şerbeti gibi sunandır
dervişim söyle ki

gülün oymağı bizdedir
gör ki yüreğimizde büyüyen kurşun dengi

ırmak kendince açar yolunu
direnir ve akar; dicle geceyi
fırat sabahı bekleyen
iki nöbetçi: nice uçurumlardan geçip
toprağın acısından
dağın isyanını gördük

dervişim söyle ki
acının oymağı bizdedir
o da zulmün kendi

yol uzun, yaz bakır
bir sinide sunulan
erken olgunlaşan kabarcık
üzümü gibi ince ve saydam
yüzleriyle yedi adam
bu toprak kir tutmaz deyip
yağlı ilmiklere uzatıp boyunlarını
şafakta birer haberdiler
ve biz, gide gide
acının sonuna geldik

dervişim söyle ki
acının tutanağı bizdedir

KANIN SORGUSU

dağların da dili var
dersim'i ondan dinledim
şirin hatun

işte hozat, şafağı
hüznün kendi olan uçurum
sonra dönen kuzgun alayı
avı elli bin candık
yakılıp yıkılan pîran
ve zımbık

nasıl bir yaz ki
dağların karı köpürür
bir ferman ki ölüm getirir
suyu ne hal bu muratın
sıcacık kan götürür

kış bahara kaldı besi
çiçeği vurdu kar
senin topuğunda süngü izi
benim yüreğimde yara var
anlat desem anlatmazsın
hozat'ın destanı uzun

gözleri canerik
yüzleri çağla
babalarını sorar, zulmü sorar
yangının ucunda iki çocuk

binlerce dal, binlerce çiçek
yakılıp yıkılan pîran
ve zımbık

nasıl bir yaz ki
dağların karı köpürür
bir ferman ki ölüm getirir
suyu ne hal bu muratın
sıcacık kan götürür

dağların da dili var
dersim'i ondan dinledim
başladım sorguna
şirin hatun

YÜRÜ DAĞIM

yürü dağım gidelim
aşıretiz, akrabayız
meşeyle, aynı karın
suyunu içtiğimizden
bir dal kurur da
bin dal göveririz yeniden

atlarımız, keçilerimizle biz
oba, oymak yaşar gideriz
basılmadıkça damarımıza
kemlik görmez bizden
uyuyan yılan
yürüyen kârınca

oysa, bin hileyle
yakın dediler, yakıldık
doğrusu biz, yiğitçe öldük
onlar yaşadı haince

yürü dağım gidelim
aşıretiz, akrabamız
meşeyle, aynı karın
suyunu içtiğimizden
bir dal kurur da
bin dal göveririz yeniden

merhaba orman
merhaba

BEDİÜZZAMAN

a.

kuşlar savrulur, gök bahçelenir
bir ezgi mi, hüzünden
dura dura söylenir

kışı gelincikli tarla edip
buğdayı büyötmek, renginden
bir gülün; karı eritmesi gibi
yüreğı yakmak sana, o gülden
sevda, o buğdaydan ekmek

seni şiire dökmek sonra

işte, gülün düş gördüğü an
ay bedir ve tan: kor bir demir
ki düştüğü örs; hizan
nurs köyünde bir çocuk
büyür ve bilenir

kuşlar savrulur, gök bahçelenir
bir ezgi mi, hüzünden
dura dura söylenir

b.

sevdanın fetretinden
ferhat dağı kazmada

o dağ ki, yarılır tilloda
deniz dürülür düşünde
bir kıyamet imgesidir
gider gelir boşlukta
elinde “Fütûhu’l-Gayb”
dönüp dönüp okumakta
bir ırmak ki
derinlerde akmada

sevdanın fetretinden
ferhat dağı kazmada

sen, sürgünlerin uzmanı
mardin'de sürgün yolunda
kıyama durdun da
ne müthiş bir vecd ânı
o namaz ki
kelepçeleri kırmada

sevdanın fetretinden
ferhat dağı kazmada

c.

gece bir göldür burda
dağlardan bakılınca

evler ki, belki
en çok acıyı konuk etmiştir
akşam olunca; kavaklar
tekmil sıra
 bitlis, siirt
 mardin ve urfa

gece bir sestir burda
kapılar kapanınca

salkım söğütler vardır
dere boylarında
dağılmış saçları gibi
çocukların; gülme nedir
bilmeyen yüzlerine
poyraz vurunca

gece hüzünden bir türküdür burda
uykular bozulunca

ey karıncaların pîri
gecenin türbedarı
sen ki, kalbinin
külliyesini kurup
bilginin künhüne erince

gece açılan bir güldür burda
şafak sökünce

d.

barla: kırlar ve güller
yazılır sözler; ulu bir çınar
ki altından sürekli akan çeşme
kuşlardan bir çeşme
eriyen nedir akşamın sonunda
yoşunmuş yılların bendine
içim dopdolu yağmur
hüzünden bir yağmur
iner, iner de

güz yaprağını döker
ağaç da döner kendine

EGEYE GİRİŞ

a.

bir sabah nerden bilinir
gagasında taş taşıyan kuşları
çağır bana

ege, en lirik coğrafya ki
dünkü tragedyanın oynandığı
incirin oyun dışı bırakıldığı
zeytinin yanlış yorumlandığı
oyuncusu üç beş esrarkeşle;
başlayan bozum ve sepette kırılan
cılık bir yumurtanın tarihi
dönüp dönüp okutulan şimdi

bir akşam nerden bilinir
yuvası bozulan kuşları
çağır bana

b.

ah ahlat ağacım, düş ağacım
seni nasıl büyütürüm
toprağı çürüttüler
suyu çürüttüler

yalnız bir şey var
ağıdı

âfâdı

sevinci göğün

yağmur, bildiğimiz yağmur
ki bilinci, çoğaltır bizi

bu bereket nerden bilinir
gagasında nar taşıyan kuşları
çağır bana

DURUŞMA

zeytin ki sözü alınandı

manisa ovası simli

bir ipek gibi salınandı

aylardan aralıktı

gökte köpüklü bir güneş

ova kan gibi ılıktı

bağlarda güller, yaşamın tomurcuğunda

ha desen açacaktı

hangi hüznün ipeği
hangi dutun yaprağından dokunur
önce hafif, sonra sert
bakışın rüzgârı; ağıtın
testisini doldurur

güneşi, kuzgunların gözlerinde
mağaralar oyarak; üzümü mermiye
dönüştüren yaz, kınından çekip sabrı
bozbulanık sel olup akandı

zeytin ki sözü alınandı

acının sınırında sabah
en koyu mavilik kandı
oysa pıhtılaşan şimdi, kan değil
kendine yenik
 zamandı

Arif Ay

“mal sahibi
mülk sahibi
hani bunun
ilk sahibi”
diyerek sorandı

KARAR

sabah tırpan
akşam tırpan
'gök ekin' gibi biçilen
kimdi

yıkımın hanesine yazılacaklar
bitmedi
bir zehir damar damar
toprağın yüreğine işledi
sular susar mı esad
sonunda
yosun tutsa da yaşam
ölüm ki zahir
en uzun konuktu gitmedi

şimdi
kavganın şantiyesinde
acıdan mermiler üreterek
yarını yaşanırılı kılacak
işçileriz
ve biz
çoğalan halkız

EN ERİTKEN KAN

yeryüzünde telefonlar çalışıyor
tellerden bir bildiri geçiyor
rotatifler daha hızlı
sabaha aydınlığı basıyor
ak kâğıtlara
mürekkep değil: kan
ortadoğu'dan, afrika'dan
dicle gibi fırat gibi
böğründe bir at gibi
gürül gürül borulardan
kağıtlara kan basıyor
rotatifler daha hızlı

urfa mardin fas
istanbul yeryüzünü gözetliyor
konya bir selçuklu kubbesi
mevlâna soluğu bir gök
genişliği döndürüyor
sonra bursa; zaman ipeğinden
ilk kumaşı dokuyor

kudüs damarlarını topluyor
çağa urgan için
kudüs damarlarını topluyor
mekke medine arası
ay yine yürüyor
ay bölünüyor
hıra, güneşi
bağrında daha da büyütüyor

erzurum karını iyi tut
toprak böyle bekler ilkyazı
açar afrika damının çiçeği
bilâlin solmayan çiçeği
tunusun zeytin gözlü güzeli
cezayirin yağız genci
tüm yeryüzü gücü
şimdilerde en eritken kan
rotatifler daha hızlı
hışır hışır
sabaha aydınlığı basıyor
ak kâğıtlara
selam yeryüzü

**İSTANBUL DEYİNCE
SORULUR YERYÜZÜ.**

akşam kişneyen bir at istanbul'da
baktıkça sarayburnu'ndan
okşar yelesini tunus'un yeli
açılır marmara bir mavi zambak
bir dağ yansıması cezayir'den

akşam yürüyen bir kervan istanbulda
baktıkça eyüp'ten
ansızın boşalan yağmur
yüzünüzdeki telaştan
anlaşılır bir gezgin kadar yerli
olamadığınız

günün iskeleti var ortada
ne içinizde bir giz
ne güneşin pasa işleyen yanı
çözülmeyen bir buzul
bu bilinçsiz durum
durmadan inip kalkan balyoz
ve ezilmişliğiniz

ağır ağır inen morluk
bir faslı ananın yüzü sularda
sığmaz içimin mağaralarına
çözülüp dağılan güvercinlerden
eyüp'te bir türbe kalır

GAM YÜKÜ

/gam defterinin tamamı yok mu/

olmaz mı galip
gam bizde dağdır
gün gün öğütüp
tuz ve barut
ekmekle acı: urganlarla
kervanlara yüklediğimiz
sonra kadınlarımızın
gidip de dönmeyenlere yaktığı
bir ezgidir; söylenir akşamlarda

/yine gam yükünün kervanı geldi/

KONUMLAMA

işte yokuşlar
kim çeker bu kervanı
içimizde büyüyen bir şey var
insanlar anlamalı

hep kirli alanlar
bir çelik yumak gün
aşksız duyusuz
büyür çocuklar

çekmez yüreğin çektiğini
ne kantar ne vinç
çorak toprak tuzlu olur
biter bu çürüyüş bu kokuş

EN/GEREK

yazı gürbüzleştirmek için
kışı aşılacak gerek
oysa, ne yazdır ne de kış
şiirin tuttuğu mevsim
menemen'den maraş'a
erzurum'dan rizeye
zamanı zehirleyen engerek
şimdi parklarda, alanlarda
bir de

durmadan

sürdürülen

talan

yazı gürbüzleştirmek için
kışı aşılacak gerek

BİLDİRİ

akrebin kendini zehirlediği
günlere geldik
taşları tek tek düşen
yalan duvarının önünde
can çekişiyor engerek
artık, tüm yoksullar için
kervanı vurmak gerek

işte en yoğun sabah
tomurcuğun açıldığı andır
sonra bir sesle
yüreğe çığ gibi düşen
de ki, kan ve hüzünden
umudun söken şafağıdır

zulüm adıdır
dosyalar künyesi
suçu: bir uygarlığın katlidir
katlanmış bir dağ
durur içimde

ŞİİRİN KANDİLLERİ

Birinci basım: Edebiyat Dergisi Yayınları, 1983, Ankara

BİRİNCİ BÖLÜM

ŞİİRİN KANDİLLERİ

I

soluk soluğa bir tren geçer
bırakır gider akşamı

taşır seni yağmurun-hüznün
taşlaşmış sokaklarında: uçurum.
bin yıllık bir ezgidir şiir:
acıyı kayda geçirir.

güneş öylece üstünde dağın
sen denizi yarıyorsun: şimdi
bıçağı biler gibi
ekmeği böler gibi
tükenen bir şey mi akşam
bir tren soluk soluğa geçer

II

yaz ki bozgun
nasıl olsa sonu
sen

durgun bir ırmaktın
suyunu yokuşa vurdun
bakır bir akşamdır vakit
düşer sulara hasret
yolsa, içindeki yoldur
varacağın kapı Taptuk
hangi yazdan kopma
elindeki dal
ey gündüze yol, geceye sır olan abdal
güz göçünü yüklet artık

güz biter de
bitmez sanır

kurşunî bir göktür döşenir turnalar
savrulur akşam sabah
acının pamuğu, hasretin tütünü
ovalarca

bir de kahr
kilitli kapılar arkasında
bir sap fesleğen
bir yanık türkü kalır
güz biter de
bitmez sanır

III

çobanın gözlerindeki çölü
eski çağlardan kalma bir yazıt
gibi okuyup geçen

kimdi o gülü

yükleri zencefil ve çivit
çingirakları akşam olan
develerden gayrı

ne vakit

çoban kavalını çalar da
gök, yıldızlar ve sevda
ay doğar; bir ceylanın gözlerinden
sanki yüzün

bir gurbet

gece gündüz

ses sese ulanır
yol yola
ince bir yağmur
kervanlar gider de
dağda, hüznün gülünü
okşayan bir rüzgâr kalır

gider güz kervanı
yağmurlar yağar da

IV

şiiirde; düşlerde kalan aşk gibi
gül de ölüdür şimdi; akşam yine en çok
sensin, kandil ıssızlığında kalbin:
gece bahçelerinde, bir kuşlar kaldı
güllere yanmaktan yorgun

seninle aramızda akan şiiirde
kan; tuttum günlerce; bir çölü
yürüdüm: bir parça mavi
sonra seni göğü ve denizi buldum
işte elimde çirkin bir balık
hep balık kalmış bir balık
kayan yıldıza takılmış; deniz
çekile çekile kendini doldurmuş

göl de ölüdür şimdi
bir aşiret heybesinde
kentte bir eskici dükkânında
nerden düşmüşse düşmüş
akşam gök ve deniz

V

bir sandalye bir sorgu—sokağa
açılıp açılıp solan sardunyalılar
kendinde değil: kalır gizli
döşenir hece taşları—korku,
vardıkça oraya kimsesiz
bir kapı açılır;
kapanır gider kimsesiz
öter balıkçıl kuşu şurda
ölüm ikindi gölgesi

bir ağaç bir kıyı—ilkyazın
bir ucu sen bir ucu gök;
toprağın yürüyüş marşı
yarın hep birden

herkes kendi akşamını başlatır
gibi boşanır bir zemberek
gece asılmış durur—orda
fırtınalar var sonra daha esmedik

VII

kış
denizin dışı—
soğuk, sımsıcak içi; ellerim
çiçek ağaç ve duman: dağ
güvercin ve ağ
bozar herşeyi birden—
sözcüklerden yaktığımız bu ateş;
bir akşam Yemen'inden,
geçiyoruz ağıt ve hüznün ormanı
gözlerinden—ışıklar saçıyoruz yeryüzüne
çocuklardan, derinlerden bir damar,
bir sabah taşıyoruz: can ırmaklarını
ihanetin inlerini bir bir--
daha bir daha bir; korkuları, oyunları
terkedilmiş bir potin gibi sahilde
şişmiş şişmiş bir leşi şurda burda
ortada: çobanını arayan koyunları
toplarız yarın Yâkup. Deniz kendine çekildikçe
Ey Musa!

çık daha çık daha
çık dağa...

sular tandır ve sevda
denize dar
dağa boldur; acının abası
dağsa, ilk ve gerçek liman
ey koca Cûdî
gemide durmadan yanan kandil

ÇEVİRSEN GÖZLERİNİ İSTANBUL'A

bir çevirsen gözlerini
güne karşı İstanbul bu
acımasızlığınıza direnen
nöbet bekleyen

yerden göğe
gökten yere
haber ileten
bir çevirsen gözlerini
minareler bu

bir gönül cömertliği
seni sevmek şimdi
denize açılır kapılar
sabahın aynası sokaklar
severek varılır sana
bir çevirsen gözlerini
İstanbul bu

KUŞLAR

sayarlar vakitleri
çarpıp kanatlarını kuşlar
penceremizde

göğün sarkacı kuşlar
tükenmez tutku onlarda
saatleri kurmak

evleri ağdırırlar göğe
göğün tayfaları
çekerek ipleri
karanlığınızdan

AKREP

bu taşı bir yere koymalı
düşmeden içimin kuyusuna
sözlerin kara bir leke dilimde
sorarım kaç gül kuruttun

akşam yoksul gölgesi eşyanın
yürüyen işçiyim bulvarda
bakıyorsun dönüp bakıyorsun
gözlerin yok gibi

uzun bir yol içimde tuttuğum
ay büyüyor gözlerin oluyor
gece ansızın gelen konuk
sabaha güçlü akrep

YİNE ÇIKILIR GÜNE

doğa bizimle konuşur durur
sen gözlerini aydınlığa serersin
serçeler taşırlar taşırlar vakitleri
otların çiçeklerin arasından
bu yağmur bu gözlerinin sevinci

bulutlar yatağımız olsa dersin
çırpıldıkça kabaran pamuk gibi
dağların yürek çarpıntısı
otların çiçeklerin arasından
bu yağmur bu gözlerinin sevinci

bakıp menekşenin gülüşüne arının cilvesine
kör döğüşünden uzak yaşamın
alıç gibi durdukça allanan
nasıl da sonsuzlaşır akşam
trenin bir dağı tırmanışından

ne genzini yakan taşıt kokusu
ne balkonlarda tutukluğumuz
ilkyazın hoplayıp zıplayan kuzusu
otların bulutların arasından
bu yağmur bu gözlerinin buğusu

güneşle ısıtıp suyla serinleten
nasıl da kocamanlaşır gök
trenin bir ovada süzülüşünden
ilkyazın hoplayıp zıplayan kuzusu
bu yağmur bu gözlerinin süsü

yıldızlar ulanır ulanır birbirine
yine çıkılır güne
kuzu mu serçe mi arı mı
otların çiçeklerin arasından
bu yağmur bu gözlerinin dolusu

ÇOCUKLAR NEREDE

sana anlatacaklarım var
otur
bir bardak su biraz zeytin
gözlerin/tüm sevincin
önce sofrayı kur

bak/gördün mü
nasıl sıcacık ekmek
sevenin yüreği/elimin emeği
nerede kaldı bunlar
çocuklara bir bak

—oyundalar/gelirler şimdi
saklama yüzündeki ikircimi
bir çatırtı/zaman durdu
işte oyun
onlar vuruldu

biraz gözyaşı biraz tuz
ekmeğim sokaklarda
sofrayı kaldır

ÇIKRIK

bu kadın ne satıyor durmadan kirleniyor yüzü
bir güzel ara ki hangi usta dermecide
bir ânı tümünden yaşamak denli zor

açlığın kentsoylusu bir gündelikçi ceketinde yama
bir çıkırık döner döner acıyı çeker
bu evler kör kuyuların başı

hep tabut taşımaktan ölüm çıkmış aradan
cinayetlerde adı geçiyor tüm vakitlerin
sevmek gelecek zamanın dili

GELGİT

eski yazlar dendi mi
bir yılan kabuğu
bir tas ayran bir tas zehir
ve senin giysinden çalınmış
tenin gelir

eski kışlar mı
yoksullardan kalma
bir bardak çay bir yudum aşk
ve senin yazdan kalma
gözlerin gelir

hep bu ya
neden uzak ellerin
silah patlar yaşanır
aşk yaşanmazsa ölür
tenin ve gözlerinden ayrı
bir mevsim gelir

bir de kalbin var hani
eski yazlar eski kışlar görmüş
dersin ki daha ne kalmış
aşklarla savaşlarla birlik
ne güzel zaman gelir

İKİNCİ BÖLÜM

TENHA ŞİİRLERİ

TENHA ŞİİRLERİ

I

Dal kırık
bahçe talan
sularda yüzün
 hangi ah, hangi melâl
yok şimdi
 hayal
sabahları boyayan kuşlar mıydı
sonsuz suskunluktan gayrı yıllar
yıllar savrulmuş sanki sonbahar
düştü yok şimdi hüznün ve aşk
ben bu duvarı ördüm yıktım ördüm
dur gece dur akşam dur sabah
tak tak tak bu poyraz bu telâş
yağmurla örtüşür gibiyiz akşam
 yüzün gök
yüzün yıldızlar
 yüzün leylim
birlikteyiz işte hiç bitmiyor akşam

II

Sürülmüş toprak kokuyorsun
biçilmiş çayır
söğütlüğü geçince
her yer çiğdem, gelincik ellerin
baktıkça açıyor yüzün
baktıkça bulutlar ve güneş
serçeler karışıyor gülüşüne

Saat yok gölgemizde zaman
ve suyun uzayıp giden öyküsü
sevmek kadar seni

III

Rüzgâr esiyor usuldan
bir kiremit düşüyor sundurmadan bahçeye
elimin üstünde güneş
birkaç damla yağmur karışıyor içtiğim çaya
sonra bir bulut gemi gibi yanaşiyor masaya
elele çıkıyoruz seninle güvertesine akşamın

İşte yıldızlar diyoruz
tüm çiçeklerin adını sayıyoruz
bahçedeyiz yine masa aynı masa
bu kez saçların karışıyor söze
sonra hiçbir şey olmamış gibi
tavukları yemliyorsun sabah sabah

IV

Taş atılmış su gibi
dalga dalga yüreğim
bir abdalım, bir yabanım
kıyında

Gemilere götür beni
misafir kuşlar gibiyim
mavilikte
öyle
ucunda kirpiklerinin

Bir park korkuluğuna
takılıp kalan güneş de yok artık
yağmur ince bir sızı
bir gelir, bir gider
sarı solgun resimlerde mi
yüzün

Hiç kuş uçmamış
gök gibiyim karşıda

V

Bir güz ağacıydın
erguvan yapraklar düşürdün
hüzünden
geceler boyu akan çeşmeler
ki uzayıp gider ısıkları
bıçkın ve karanfil kokulu
tuttun en dar vaktinde durdun yolumun

Acının gurbeti yine acıdır
sılası hani
orda düşlere vakit yoktur
kavrulmuş dudaklarda
kalınca sarılmış tütün gibi
yaşamın ve ekmeğin kahrı
ağır ağır çekilir
işte tarihi ellerimin

Yağmurdun

rüzgârdın

borandın

geldin ıssızlık yarım kaldı

kuşlar alıştı pencereme

saksıda çiçekler değişti

yüzü güldü duvarların

kurulu bir saatti zaman

boşandı birden akşam

aynalar

lambalar ve üveyikler

işte dünyalığı kalbimin

çitin önünde yaman bir güneş

geldin

gelişin en güzeldi

VI

Yağmurlardan Gelmek

a.

Yağmurlardan geliyorsun
upuzun gecelerden
ayıışığına batmış üstün başın
bir hasreti bölüşüyoruz şimdi
tüm acıları bölüştüğümüz gibi
canerikleri boşaltıyorsun eteğinden
zambaklar
çocukluğumun giyilmemiş çamaşırları gibi
annelerin arada bir açtığı hülya sandıkları
anıların kokusu var onlarda

Boyuna susuyoruz
dünyaya benzer birşey büyüyor içimizde
çözemiyoruz neden
uzuyor uzuyor ellerin
saçların zaten sonsuzluk
can geliyor ağlamak gülmek geliyor
ağır ağır uyanıyor gövdem
baharda bir toprak gibi
yağmurlardan geliyorsun
canıma giriyorsun
uçsuz bucaksız kokuyorsun
yağmurlardan geliyorsun

b

Gül dökülüyor yüzünden
gülüşün gülleri bunlar
tutup koyamıyorum masaya
masa işte
aramızdaki sonsuz deniz
bir dalga hafiften kabarıyor
bir el usulca uzanıyor
bir bardak ansızın tuzbuz
dokunuşun gülleri
bir bulut yavaş yavaş açılıyor
birlikte aralıyoruz perdesini yağmurun
ipek bir mendili gezdirmek gibi yüzünde
aramızdan akıp gidiyor gün

Sonra akşam geliyor ansızın
akşam işte şu dehşetli karanfil
“yârin dudağından getirilmiş”
kokusu sarıyor önce
saçlarının rüzgârı
bir serinlik ki sorma gitsin
yüzüne dokunuyorum
yıldızlar dökülüyor birden
yıldızlar hüznün ve karanfil
akşam doluyor birden

c

Kapı çalınıyor
kuru ekmeğiniz var mı diyor bir kadın
geçip gidiyor çünkü İskender de
geçip gitmiş gibi sokaklarından akşamın
biraz gazyağı biraz is kokusu ve korkunç
duvarlar ki tarihin durmadan yapıp yıktığı
ateşler akan iki aşk çeşmesi
aç ve ilaç gibi yedikleri zehiri
köpük ve akşam
akşam ve köpük
köpeklerden çöker gibi çatısı göğün
parçalandı düş ve gerçek
ne tükenip bitmesi yıldızların
ne dağılan bilyası çocukların
yalnız sundurmada yağmuru seyreden
tüyü dökülmüş bir serçeden kalma
kumral bir bakış mı
gözlerin en derin kederinde suların

Su akmayınca eskir
tarihe yalanın girmesi gibi öyle
bak yalnızlıklara dalıyorum işte
en kalabalığına yalnızlıkların
dört nala uçar gibi bir at düşlerimden
dökük saçık bir zaman kalıyor geriye
oysa
mor bir şafaktasın
canım sevgilim
güvercinim

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

GÖKYÜZÜ SAATLERİ

GÖKYÜZÜ SAATLERİ

I

civıltının en mavisini soluyan
çınarların ucunda
hışırtısını duyuyorum yükselen ayın
duasını dağların
işte çoğalan bir gök var şuracıkta
sesimi salıyorum yağmura
güvertesinde gecenin
denizse en hoyrat atı bu saatlerin
öptükçe gözlerinden
sevgilim güzel bir ateş yak bana

II

günlerdir bir gülü yokluyoruz
günlerdir ordayız dinmeyen yağmur gibi
ıtır kokusunda bir öğle yakaladık
bir sokağı sürdük bir köşeyi imledik
trene bindik açıldık deniz gibi sonra
ıtırdan bir yaprak kopardım bir parça zaman
aldın ve hüzne bürüdün hemen
oysa hep kuşlarını açar gökyüzü sabaha
akar elimizden günlerin mâtemi

ağır ağır bir bulutu çektik
geçtik Çobanyıldızı'nı da

günlerdir bir resimdeyiz
utku bizim diyor çocuklar
silahları mızıka gibi göğüslerinde
sam vurmuş güle benzer yüzleri

şimdi bir uğultudur gece
en derin ağaçlarda bile
gülün efkârı vardır
kalbin mahzun bahçesine girince

gidip geliyor günlerin salıncağı
hışırdar denizin kalın yaprağı

III

bakışından yakaladım seni
duruşundan
su gibi akışından sesinin
ağaçlar kuşlar cümle bulutlar geçti
hüznünden yakaladım seni

saçlarımda eski zaman karıncaları
ve ilk ışıkları çeşmelerin
yüzün yüzüme değer gibi yıldızlar
akşamından yakaladım seni

sevinç mi telaş mı
tahtaya kalkmış çocuk gibiyim karşında

IV

yaz akîk bir güldü
yanağında soldu ve bitti
sende mi esti bu rüzgâr
savrulur saçların da şimdi
yapraklar tümünden neftî

bir düş horozudur güneş
her saat seninle
kurulur masaya bir güzel
ıssızlıklardan ıssızlıklara öter

en tetik yerindesin sabahın
kuşlar uçuruyor bakışların

V.

nasıl da güneşli türküsü
duyar gibiyim ötelerden
bir ses belki çiçeklerin büyüsü
işleyen zamanı ruhumun
sen hep eski pencere

susuşun raksıdır gece sularda
her yıldıza bir göz düşer
allanır-pullanır saatler
bir ânın parçaları ki
çevir ve oku biraz

geceyi uzatır sesleri köpeklerin
bir günün gıcirtısı kapılarda
kuşluğu andırır gelişin
birden havalanır serçeler
dağılan o eski bahçeyiz

ekliyorum taze bir göğü göğsüne
bir nakış ilmiği dağ kekiği
dokuyorum seni hep ellerimleyim
söz yok aramızda yalnız bakışın
ipince yağmur o eski pencere

uzak ikindiler yakın ikindiler
suyu öğrenmenin dersinde ellerin
sokağa sarkan ıtılarıyla evlerin
güneş batıyor şimdi hep gölgen
gelir durur önüne penceremin

VI

ikindi ortası bir uzun kavak
keçiler hep patika burunlarında
gömgök meşe yaprakları
kışa doğru arabesk bulvar kuşları
uzun ölümler salâsında akşamlar
su uyur mu hiç aynalanır aynalanır akar
tuhaf bir kadınsın—tuhaf dedimse
ağlayan çocuk gibi gecelerde
herşey kendi gölgesi kadar—dedin
keçiler patika upuzun kavak
bir ikindi ortası geçip gittin

VII

a

kapılar bu kendin kulağı
ulmuş ses geçirmez günlere
elmayı soyar ellerin
elmaysa dört mevsimi kulakların
şimdi bir masada sürahidен bir akşam
saçılır odalara kirazı dudaklarının
dışarda doludizgin şu gece
bir yumak sağılır gibi
uzaklardan bir tren
geçirir bizi gurbetimizden

sıgmıyoruz düşlere
kapılar kapanıyor
kuyulardayız derinde
mührü kazılmamış sularda
içimizden dağlar ovalar sökün eder
lâdes yok bir masada sürahiden bir güneş
gözlerin mi ellerin mi
dokunma kalsın öyle

batıp çıkıyoruz depremiyle günlerin
masa sürahi ve ellerin

b

karanfil girdi araya
ilk kez karşılaşan iki insan gibi
o iki insanın sesi kokusu
eli yüzü gibi
karanfil girdi araya

sonra
ayrılık girdi araya
acı açlık
karanlık girdi
olmayacak bir şey söyledin
oldu
zaten herşey birden oldu
karanfil girdi araya

VIII

azgın boşluğunda ağzının
kırmızı bir nehir
ki soluğun
suya tutulan bir elma gibi
suda akıp giden rengi gözlerinin
en titrek aydınlığında gizliyim
ve şimdi
herşeyde bir akşam mahzunluğu

oysa
uzun güneşlerinde yürüdüm sevginin
sonra birden kamaşıp düşen
kendi gözlerinden korkan adam
ipi kopan bir uçurtma gibi
sonsuz mavilikte
gözlerine takılıp kalan

güzel bir ânsın
bir nazar boncuğu gibi üstümüzde
seninle şu gök
havalandırıyorum kuşlarını saçlarının
dalıyorum gecesine yüzünün güz hüznüne
yapraklar yapraklar yapraklar
gibi sokaklarda
kırmızı bir nehir

IX

alevi vuruyor suların
güz turuncu ve göçük
okunur cönklerde:
aşkları eşkıya bir akşamdır
geceye hâşiyeler düşüren rüzgârı
ılık bir sese döndüren yüzlerinde
gidip gelen hüznün:
nârin bir geçit miydi
gökyüzü çivit

ve çiğdemi solunca
teşrîn bir susuştur şimdi
savrulan yapraklar değil
aşklardır

derin düşlere dalınca
ölgün ışığında bir gülün
gece uzun bir divit
ve bir dağı en güzel yazan
Ferhad'ın yüreği miydi
derinde ısıldayan bakraç
ay vurmuş parmaklarına
suyun sese

sesin suya dönüştüğü
kuyulara Şirin indi miydi

eşkîya bir akşamdır aşkları
ve gece gittikçe derin

X

yeniden diyorum hep yeniden
bir yaz sıcaklığı değil
bir ekmek koru
düşer alınlarından
yükleriyle yokuşlara yaslanan hamalların

yeniden diyorum hep yeniden
âzerî bir türkû gibi yanık
Bitlis tütünû gibi acı
yani yüzümüz çın çın öten
eski çarşılardan bir tayf
işlenir zamanlara şimdi
en ağır gürzüyle gecenin
sense bakır tavındasın o saatler
gözlerin atlarla ufkî
şu farkla ki sevgilim
yaşamak tam bir bıçak sırtı

XI

oyunlar bitti mi
bitsin bakalım
çarşılar
 parklar
aşklar da bitsin
şu çobanın ıslığı
 şu oduncunun baltası
kekliklerin sekişi
 ayın sudaki şavkı
haydi onlar da bitsin

yaz yaktı kendini beyim
eski bir bahçıvanım ben
hüznümüzden güller büyüttüm
siz güz der geçersiniz
güz adıdır bizde çocukların
 sarıp döküldüklerinden
diş diş papatyalar
 kadifeler
 katmerler
 hatmiler
ansızın inen akşam gibi
onlar da bitsin

ben en çok kapılar derim
kapatır açarım yalnızlıkları
limanlarda gemiler gibi
gemiler gibi özelemlerde
gemi dediysem sözün gelişi böyle
ne deniz gördüm ne gemilere bindim
sislerde elim yüzüm
sislerde sesim
uzakta bir mevsimiz

hiç yaşamadığınız

Âdilcevaz

Yüksekova

Beytüşşebap

Şemdinli

kirece kesti yüzümüz
herşey biter biter bizim gecemiz

XII

işte anıların aşınmış taşları
gecelerden sular emmiş
bir kederin göğü perdeleyişi delik deşik
bir yürek zamanı şimdilerde
dalıp geçtiğimiz birden
birden acının ağını gerdiğimiz
hiç açlık çekmemişler belli
atların dansında bir denizin eğrisi
bir yaradır kabuklanır kabuklanır kanar
ufukta bir ses gibi yitişimiz

işte horozları emziren güneş
donduran ağır bir güneş
ışığından kopup bir dehlize bezendiğimiz
bir ur gibi büyüyen boşlukla
sokaklarda kösnül ter kokusu
emeği çürütmüşler haramın ambarında
kör fareler gidiş gelişi
ah gözüm kuru pınarlar gibisin
yorgun rüzgârlarla ısıklar çalan
bahçelerin ahşap dilencisi ağaçlar
çırpıp yapraklarını günlerce süren öksürük gibi
gecelerde içten içe yanan ateşleriz

etimizde güveler geziniyor
dede nine anne baba çocuk
milyonlarca milyarlarca
sevgimiz bankalarda mevduat
ne soysuz aşk bu
caddelerde sokaklarda tabelalar tabelalar
tabelalar gibiyiz

çalıp duruyor yıkımın çanı
tüyü dökülmüş kedilerin köpeklerin sürüldüğü
mevsimler
gidip geliyor katedral loşluğu kentlerde
burunlarında halkalar kıyıda kadırgalar
suyu çekilmiş denizde ölümü taşır
uzakta Çobanyıldızı ve moraran şafak
bir doğumun öncesi bir sancının örtüsü şafak
bir işaret bir sim gibi dağa bürünür de
çıkartır sabaha bizi
gözyaşıyla yanan bu şövalye feneri

ARTILAR

UÇAKLAR

hüthüt ve ebâbil
yüzümde uçurduğum güneşler—
dendi bu kuşlar
bir işmarla iner taşlar

ATLAR

güneş doğarken
ne derindir şu atlar
taşırılar terkilerinde
göğü

IRMAK

uzanıp alıyorum
uykusunu akşamın
karanlık ülkelerde
uğultulu ırmağım

DUMAN

yaz bedesteni
gölgesinde çınarın
dumanlı dağ
bin yılın destanı

KUM

orda
yalın
evrensel
yapı

GÖK

şimdi neden yok
kentlerde
köylerdeki
derin gök

ÇOBAN

bu üzüm mü
iki gözüm
Hasan Dede
bir de çobanın içtiği
kan gibi pekmez

KAVAL

inler durur
şu dağın ardı bu dağın ardı
hangi çatılmış ağacın
dalındandı bu kaval

SES

yakut
karşı dağlar
Yâkup
nerde koyunlar

ZAMAN

oltamı attım güne
ucuna takılan
kupkuru bir deniz

MİŞLİ – GEÇMİŞ

boşta değil
zamanın durduğu
saatlerin yanılıp kaldığı

ÇÖZÜLÜNCE

hep o
yineledikleri taş
çözülür buz gibi
yürekler ateşlensin de

MARTI

gece
karanlığı kesti martı
göçen denize karşı

DENİZ

akşam
çırpıntı içimizde
dönüşür büyük dalgaya
püskürür deniz
dalgakıran

EMEK

ne çimento
ne çelik
en kavî
emekle ördüğümüz duvar

ZAMAN

yürünür birlikte — bir gün
nasıl da uyanmış toprak
sende bir gök salınır

toplanır ağların sofrası
kırılır prangalar — ufuktasın
bu tüller bu saksılar ortası
açar ellerimin her yanı

nasıl da dolanır — saçlarına
bu sabah sarmaşığı
militan bir mavilik — sonra

KİRAZ

yapraklarda yağmur serinliği
saksılar doldu taştı
göresim geldi seni
dalları bastı kiraz

ocakta köz çıtırtıları
üçgüller günekestüler
daha orda mısın
yolları kesti kiraz

serçeler kuşatıyor günü
gözlerin kıpır kıpır
kötü düşler gördüm — akşam
kan gibi kiraz

SOKAK

hüznü akşama lehimlediğin
bu yağmurun altı
bir ölünün uzanışı orda
birden kesilen poyrazdan sonra

bir daha hiç dönmeyeceğimiz
ölüye sarılan gecenin ağıtı
o senin gözlerinin
çıkamaz sokak derinliği
bu yağmurun altı
hâlâ bir mektup mu beklediğin
oysa tüm adresler yanlış

BOZUM

yer aç insan
som bir sabahtır yarın
sevgiye açılmamış kapılardan
döne döne yoruldun

bu yaşam senin değil
bu söz, bu el senin değil
doğuşun ne güzeldi
ölüşün dünden beri

bu Tarih ki bir zamandır
en ağır suçundur senin

DUVARIN GÖÇMESİ

bir öğleüstü geçti
sırtında; derisi yüzülmüş bir danayı
taşıyordu bulvarda, bir adam
Tûfan öncesi mi
sonrası mı bu kıyı
zamanın toplumsal kesiti
şu dana, ya adam

işte o adam
kendini zor taşıyordu
durmadan düşüyordu
durmadan bir çocuk

güneş fıkır fıkır
çocuk, uzakta bir ırmak
şavkır, sonra gök gürlemesi şimşek
sanki akşam olmuş birden
suyu dudağa götürmeden
kırılmış bir bardak, elleri
neye dokunsa azalan
hep konuşan, duvarın göçmesi gibi
adam

kan bir yanda
dana seğirir durur, bulvar
yazısız bir mezar taşı orda
ve sonra duyduğum yağmur

işte o adam
yağma nedir bilmeyen
yaşadıkça ölen
işte o adam

HUNİ

uçurumlar iniyorum içinizden
köpüklü bir gök tayfında kökleri
tutup tutup usta bir dalgıç çevikliğinde
zamandan bir kulp ellerimden ellerinize
ateşler taşıyorum kör karanlığınıza
işte bir hastanın olmayan yüzüyle gezdiği alan
kendine ak gömlekler biçtiği makas işte
bütün gün göçen bir yar var önümüzde
toprağın insan gibi konuşup geçtiği
akşam silinir suskunun duvarlarında
bana masallar anlatma artık

sular kendinde akıyor öyle
kendinde bulmuyor güz harmanını
evlerin küfünde solgun kitapları
içimizin mağaralarında yeniden okuyup
ırmağa iniyoruz günde beş vakit
acıdan cilâlı bir okyanus var geride
gelgitlerinde bıçaklar bileyen güneşler bulur
uğultulu bir ormandır onlar
şimdi bir balyozun vuruşunu duyuyorum kayalara
çözüyorum tüm balyozların cebirini
karatahtalarında ülkelerin

gemilerini yakmış tayfalarız kıyıda
atların türkülerinde dağlar gelir
ter köpüklü bir tana kavisler çizen
kendini çoğaltan bir sevda gibi ırmakla
uçurumlar iniyorum içinizden

KOZA

çırpırır
bir kış kelebeği belki
 zamanın
albenisi sabah güneşi
ellerinde kadınların
yeniden güller
 bir acıyı acıdan
geçirmenin çabası o güller
ne geceler düşürdüm gözlerinden
kırık
 dökük
 düşlerinden
ne gündüzler sevdim ben
işte akşam
 yıldızlar
gözlerimin hazinesi gök
tüm kuşların mavisi yüzüm
bir ışıltıdır derinde
kömür
 yanar
 direnc olur
ve dal budak ellerimiz

sokakların sonunda
çelik bir uzantısın sen
gövden ensiz ve dar
şimdi uzakta
en kalabalık ben
en yalnız gecelerde ve kırdaki
çözülür her şeyin dili
bu toprak
uzun bir ağıt ki
çıkırıklar
çekilir akşam sabah

kopar gövdelerinden
hıncın büyüyen çığı
evlerde o kadınlar
elleri ki sabahları
gergefinde kahrın
taş yürek pas yürek
sürüyüp bir ölüyü
bir ölüden

uzun gecelerde ve kırdaki
bataklık

çorak
acı sularda dönen aynı çark
öğütür umutlarını akşam sabah
hep içten içe yanar dağ
çarpar çarpır yüreğin
sanki lodosu denizin

ey saatler ustası
engin bir zamana girersin
dokunur ipeği günlerin

şimdi bahçemde o yeni dut
düşer masama bir Bitlis akşamı
vurur pencereme ısıkları çobanların
kokulu rüzgârı menekşelerin
uzun gecelerde ve kırdâ
çekilir çırıkları uykuların
yeniden bir gülü onarmanın sevdası dağlar
şavkır gövdelerinden
sürüyüp bir ölüyü bir ölüden

karşılar birgün
seni de ey yolcuların öncüsü
bu çeşmelerin suyu albenisi yaşamın
şimdi bahçemde o yeni dut
düşer masama bir Bitlis akşamı

KÖMÜR

dövüp duruyor dağı, uzakta
rüzgârın kırılan zembereği
boşalır zamanın iksiri
yazılıp gelen ırmakla
okunur sayfası sabahın
derin yağmurlara girince

dağılır gümüşü kelebeğin
serin bahçesinde güzün
ses benim eski hançerim
birden bozgunun ortasında
kazılır mührü toprağın
dirsek dirseğe değince

orda köpekleri alanların
sise bürününce akşam
mezartaşı mı ne
bu kapılar — da gözleri korkunun
terin kezzaba kestiği
yazı buldum, yazdan
iner gibi kazmamla
uzanır karanlığa ellerim
dağ kömüre, kömür kora dönünce

biraz da kendini kına
bir tutsaksın sen de
ölü bahçesinde güzün
daha nasıl anlatsın zamanı
bu rûzîgâr ey Sâdi
derindeyiz, yazılıp gelen
bir ırmakla akan
Gülistan ve Bostan
sabah olunca

AĞ

çetindi gece saatler susunca
sokaklar çekilir gövdelerine
ey koca liman akvaryumu yıldızların
çarpar ve dağılır yükseldikçe duvar
kaçan bir hayâlettir karanlık
yırtılır göğün boşluğunda şimdi
dönen aynası denizin ve sesin
bir çınarın yaşıyla perçinlenir
yüreklerin ağır yükü sularda
çekilen ağı efsanelerin

kaybolur artık yüzlerin taşıdığı
çokgen aynalar değil sabah
unutulmuş yüzümün derin anlamı
toprağın kitaplığına sığmayan
yasak ve okunmayan o denizin
yangınından sağır ve dilsiz
kör bir geminin yanaştığı liman
köleler gördüm şimdi daha çok zorbalar
alçalan durmadan alçalan liman

obur gövdeleriyle onlar
kara bir levhadırlar önünde güneşin
uykularınızda kirlenirken siz
düşlerinizle uçurum ve korkunç
ata benzemeyen bir at
güneş yükseldikçe iskelet
ve hayâlettirler sanki onlar
birden kaybolurlar
derin bir çıbanı patlatırım ben
bozulur ağ

geliyorum ağır bir yükü boşaltmak için
çek denizi içine ey eski liman
bir çınarım kıyında
kışyım yılların
saçlarımda uzun buzullar arşivi
mevsimlerden sözcükler boşaltacağım
ağır ve yasak
işleyen zaman çekilen deniz açılan liman

**İMÂ
KİTABI**

Birinci basım: Yazı Yayıncılık, 1989, İstanbul

**İMHA
ŞİİRLERİ**

*Dil verdiğimiz yâre nigâh-ı gazabından
Tasribe mecâl olmadı î mâ ile geçtik*

Nâilî-i Kadîm

AKŞAM

şehvetle çöken akşamı
baykuş sesleri dolduruyor
köpeklerin gözlerindeki mağma
döşeklere akıyor ey Lût!
cinnetin ceninlerinden putlar kalıyor geriye

ey kadınları eskiten zaman
kokmuş çoraplar gibi şurda burda odalarda
kadınlar ki anne uygarlığını arar
ezan sesiyle isim konan çocuklarına

İNFAZ

maħcup bir cellât gizli bende
her gün yağlar durur ipini
vakti yok infazların
kendi infazda vakitlerin
hızarlara gelemem gayrı
hizalara da
çürütölmüş bir köküm şurda burda

seni düşlemeye gün yetmiyor artık
günler bende bakırçalığı
serin rüzgârlarda saçların
yapraklarda sesin
bin yıldızlı gök yaptım gözlerinden
sevgilim demek için geceme

zor yollardayım
önüm ardım cinnet mahyaları
cam kırıkları dökülüyor ısıklardan
gül değil yalnızlık bu elden ele
kıyamet habercisi çarşılarda

CELLÂT

sizi tanımak isterim bayım
maskenizi bir yere koyun
bütün kurbağaların bir gecesi var
sesimin ve eksikliğimin bir gecesi var
sesimi bir yere koyun

insanlar nasıl eksilir bayım
susarak mı konuşarak mı
insanlar nasıl artar bayım
konuşmaları bir yere koyun

bütün evlerin oturma odalarında
ışıklı bir giyotin var şimdi
bütün lağımlar açıkta bayım
her şey en ağır ilgisizliğiyle akıyor
akmayanı bir yere koyun bayım

sen hep olduğun yerdesin
arkaik bir zamandan kalan
yaşı bilinmez balıkların
ayıışığına daldıkları
köhne bir iskelesin bayım

çöküp gidiyorum karanlıkta bayım
susmamı bir yere koyun
köhne bir iskelede ışıklı bir giyotin
ne romantik cellâtsın değil mi bayım

KARANLIK

gecenin de gündüzün de hamalıyım ben
hiç bulmadım gençliğimi aranızda
yüzümde bir çıban gibi
hali vakti insanların

gün gün eksilen bir gökyüzü var
kuruyup dökülen yapraklara benzer
yoksul çocukların halidir akşamlar
kedilerle lehimlenmiş sokaklarda
karanlık düşlerime havlar köpekler

gece taze ekmek ve anne kokusudur onlarda
saçlarını yalnız yağmurlar tarar
bıçkın, serseri ve açtırlar
takım tutar, ayna tarak taşırlar

TUZAKLARDA

harabe güller kaldı yaşadıklarımızdan
adını koydukları her şeyde ihanet vardı
düşler mi uzun günler mi diyorduk
kara gömlekler giydirilmiş gençliğimize
tarihten gömlekler biçiyorduk

oturup bir güzel dokuduk akşamı

zaman bir ahuzardı
yaşamak ateşe alışmak diyorduk
bilinmiyordu suların dili
oysa ayrılık uzun bir ırmaktı
nice mushaflar nice şerhlerden sonra
bize o harab gülün
mesnevisini yazmak kaldı

oturup bir güzel okuduk akşamı

çok yağmur görmüş mevsimlerdik
oysa şimdi
kuraklarda kuraklarda kuraklardayız
uzakların ölçüsü yok
öyle ölçüsüz bir zaman ki
tuzaklarda tuzaklarda tuzaklardayız

oturup bir güzel bozduk akşamı

HÜZÜNLER/1

kurumuş kasımpatılardır hüznler
geçer ya sonbaharlardan

saatler uykulara ne zaman vurur
bir ölünün ayakucunda kaç asır
tabularla örülmüş bu örümcekli çağ
her yalana bin mum yakılır
giderim çan giderim çan bitmez karanlık

alnımın bir öyküsü var
ben her sabah onu okuyorum
durup durup satır aralarına
yüzümden çizgiler çekiyorum

HÜZÜNLER/2

bitmiş günlerdir hüznler
geçer ya kahırlardan

hangi denizin diplerinde bulayım
ağlarında ağlar gizli balıkçılar gördüm
vurgun yemiş gibisin şimdi her yerde
ey kalbim
acılar bulut bulut çöker de
gecedir geçirir gözlerinden
seni beni yine seni
beklemek yok artık
yanık resimlerdir hüznler
dağılır ya rüzgârlarda
dostlukların yalnız adı vardır
ne sorduk ne sorulduk
velhasıl biz
hep hal-hatırda kaldık

MEKTUPLAR

ZAMAN

hangi zaman hangi zaman

aşkların tekrarı yoktur güllerin de
saflığın aynasında bir hayaldir yüzün
sarp sularındayım zamanın paramparça
gelgiti birdir ateşin de aşkın da
bir rüzgâr gülü, bir bulut gölgesi
bir sarı yaprak, ölüm ve çigan

hangi zaman hangi zaman
ne zaman

HASRET

sen geldin kırkikindiler de geldi
tüm günlerin adını bir güne indirdim
yalnızlık kuşlardı gitti
şimdi saçlarından sızan şu yağmur
gittikçe artırıyor kuraklığımı

bir akşam gibiydin birden buldum seni
her yönden esen bir rüzgârdın
bakımsız bahçesinde bir güzün
yapraklar gibi savruldum

gittin rüzgârlar da gitti
elimde hâlâ elinin sıcaklığı
dumanlanıp duruyor yüzüm
bezgin bir gece vakti

hep acıdayız biz ve taflanlar
masal mevsimlerinde kaldı
yağmurun yaşmağı düştü düşeli
gemim o büyük sulara daldı

ELLERİN

aslı yok ayrıntılarda kaldık

yosun tutmuş dilim
anlamı yok artık sözcüklerin
yoruldum firavunların tarihini okumaktan
haçlara çarpa çarpa geçiyorum sokaklardan
saçlarım is ve katran
tabutum üstüne kar yağıyor

yalnızlığın dolunay vakti
yüzün nerde seçemiyorum gûnahtan
kuyularda çınlayan bakraçlar gibi
içimdeki gece de
şimdi ellerin üşümüştür hasretten
hayra yorulmaz düşlerimdesin
uçurum gibi uykularım
seni düşündüğümde

bir bir söndü lambalar
kan damlıyor saatlerden
gerçek değil birer yalandık
aslı yok ayrıntılarda kaldık

KIŞ ŞİİRLERİ

RAMPA

yalancılar geçiyor şapkalarından belli
güneşi hiç sevmezler boylarından büyük gölgeleri
merhaba fuhuş I love you dolar
fes sakal finans ve faiz
oy oy eminem herşey ortak ve pazar
çarşılarda alışveriş ve çasıt

bu nasıl şiir be şair
şöyle hülyalı şeyler yazıp da
mehtabı uyandırmasan olmaz mı
ne çabuk unuttun alfabeni
uyu uyu yat uyu
okula başlar başlamaz öğretmedim mi

KIŞ

dışarda türbe gibi ıssız bir gece
kar yağıyor şimdi özlemler üstüne
sen varsın bütün yollarda
bütün beklemlerde bütün garlarda
halimi anlatamam artık saat kaç
bir taşplak döner gibi eski konakta
ağıtlar, yıkımlar yankılanır
paslı, küflü şarkılarda
süzülmüş acı tortusu günlerin

şimdi uykulardasın belki
gecenden geçemiyorum hep kırılıp dağılıyorum
nasıl da istiyorum bir bilsen
bir bardak su gibi
başucunda olmayı

EY SEVGİLİ

söz üşür, dil düğümlenir
varış ve yakarış
kapandı îmâ defteri
ey sevgili: kış!
dağların kargısı
hangi karasevda ki
vurulmamış
dalına konan kuş
uçar; tüy ve kar
örtüşür rüzgârla hayali
güle değer gibi elleri
hüzünler sıcak, acılar fânî
unut bütün sözleri
ey sevgili kapandı îmâ defteri

gülleri, sözcükleri ve ellerini
akşama bırak; gölgesiz ve gövdesiz
kim biçti bu ölüsüz kefeni
kör, sağır ve dilsiz zamana
sorduk da kendimizi: dar ve uzun
bir yola vurduk kefensiz
ve kefilsiz sevdik sonra
gülleri, sözcükleri ve ellerini
topla git ey sevgili
kapandı îmâ defteri

YOLLAR TÜTÜYOR GÖZÜMDE

gz, ah gz!
iřsiz bir adam gibi geçti bu yaz
akşamlardan akşamlara taşıdığımız hüzünle
şimdi aēalar gibi büyüyor yalnızlıēımız
gz, ah gz! içimde cız eden solgun yaprak sesleri
daēıldı sevdamın denkleri
gz, ah gz! git artık
yollar ttyor gözümde

bir duvarım ben
hep kendime göçerim
güz, ah güz! yollar dönüyor yollarda
sürüsüne kurt dalmış çoban gibi
dağlarda çingirak sesleri ve sis
güz, ah güz! bekleyiniz
geliyor ruhumun fecir atları

YİRMİ YAŞ ŞİİRLERİ

Birinci basım: Yedi İklim Yayınları, Eylül 1995, İstanbul

*Bulut gökden şişesidir
Yağup yere düşesidir
İnsanlar dağ meşesidir
Değer balta, budar bir gün*

Karacaoğlan

*Bahar geçtiyse nola, hâzânı boş görelim
Zaman zamana erişmez, biz ânı boş görelim*

Hevesî

*Gönül nice dolana mâşûkun bulmayınca
Kimse âşık mı olur gönülsüz kalmayınca*

Yunus Emre

YİRMİ YAŞ ŞİİRLERİ

AYNALAR VE GÜL

soluğun saçlarımda gezinir
yüzün bir ırmak gibi
hep uzaklara götürür
sam vurmuş sokaklarında bu şehrin
yaşımı yalnız serçeler bilir
aynalar ve gül
aşklar gibi solar ve kırılır

bir ürpertidir zaman
seni andığım saatleri kovalar
hayalinle sivrulduğum gecelerde
gözyaşıyla sığındığım liman
aynalar ve gül
saçlarımıza yağan kar gibi
sırsız ve solan

DÜŞLERDE AŞK

yüzündeki sevinci paylaşamam
içimde yılların hüznü
bu yılan ışıǵı yazlardan
güz dokuyan kızlara
aldanmışlığın aşkı
ben hep köprülerde durdum
karanlık sulardan aştım

yüzündeki gülüşü paylaşamam
yüzüme günlerin acısı çöktü
hicretim karakışa düştü
sabah yollarda bulur beni
hasreti salladığımız mendiller gibi
eteklerindeki rüzgârdım
savurdu geçti telaşın

şimdi gecenim artık
ay camlardan yastığına düştü
her şeyi ödünç aldık
aşktan yalnızlıktan başka
kapıları kapattık
uyuduk uyandık
düşlerde kaldık

İLK GÜL

bir bozkır akşamında geldin
yıldızlar kokular seslerdin
dudaklarımda dudaklarının gülü
bin yıl geçse de solmaz derdin

şimdi yok o akşamlar
kara bir perde gerildi göğe
ağrılarım arkadaş gecelerde
okşar dururum karanlığı saçların diye

yaprak yaprak soluyor gülün
bekledi vîrân bahçemde yıllar
gözlerim yağmurlarda hep seni arar
düşmedi vefasız düşmedi bir damlan

bir ev yaptım çocuklardan
çatısı kuşlar olan
mutluluğum hep yalan hep yalan

ÖRTÜ

bakışın keklik çıkartması yazlara
terleyen bıyıklarında
hüzün
sarkmış göğüsleridir kızların
balolarda maskeli sevgili bulup
köşe-bucak babalarından kaçan
ve birden neonlarda
bıçak gibi parlayan yalnızlığına
düşen bir anne çılgılığı
acil servis önlerinde
uykusunu gezdiren çocuk
bir dağ sesi getir bana

bak kuşlar gibi geçiyor yağmurlar
tavşan kanı çaylardan
ve katran rengi
duvarlarından mahpushanelerin
şimdi bir anıdır zaman
parkların terkedilmiş masalarında kalan
uyku yüzlü çocuk
bana unuttuklarını getir

MUSALLADA KİM VAR

rujlarından geçiyor bir kadın
kendinin ve kedilerinin rüyasından
plajlarda fosilleri kalan bir şehir
mimarları çobanlar olan
mevsimlerin çerçiler çağıran sesinde
sahipsiz bir at gibi ürkek
hiç geçmediği yollardan
korkularının
ve bekâr odalarından kokularının
ibtidai bir telâşın mahcubiyetinden
cumhuriyet armaları taşıyor
namahrem yerlerinde

ipler de kaslar da gergin artık
her zaman gergin boğa ânı
bir sam kırdı
evet bir sam
bütün amcalar leheb
yenicami önünde güvercinler gibi
abdest alan insanı

rujlarından geçiyor bir kadın
cumhuriyetinden saçlarının
iççamaşır direkleri pazarcı küfürleri
som model bakışlar arasından
hayata sersefil girdiğimden beri
veba dağıtım şebekesinde şehirlerin
hesapları tutturamayan adam
ucuz tarife halk taşıtlarında
utancını sünger gibi emen kadınlar
hayal eden ve içinden
hep ıssızlıklar geçen
bir ırmak sürgünü
hurdalık çiçeği
yağmurlarda kendine gelen

şimdi bütün trenlerin kalkış saati
bütün halkların
kederin üstesinden gelen
doğurdukça ırmaklaşıyor gövden
gürül gürül bir insan sabahı
musallada kim var

MEVSİMLER

geldin bulutum oldun
tuttum kuşları öptüm
senelere hülyalar dağıtan
çocukların gözlerinden
hasret kokan gül çarşılarına daldım

eski bir rüzgârım kapında
kulaklarımda gül uğultusu zaman
bana yaşanmamış kışlar bırak
hasretinden bir dağım şimdi
sana geldim toz toprak

geceler rüyaların şehri
trenler yalnız masallardan mı geçer
mevsimleri çeken atlarım artık
akmak kaderimdir ırmaklar gibi
yoruldu gözlerimde şafak

sana bir ad bulmalı
aşkı köprüden bir ad
hayatımla örtüşmemeli bu hayat
saatleri durmuş bir istasyon gibi
gelmeyecek yolcuyu beklerim
bütün yolcular ben
bütün trenler benim
mevsimler geçti sen hiç geçmedin

BEKLERİM

hasretin kendisidir bu saatler
bir avcı gibi avını bekler
sığınır dağına uykunun ceylanları
anla ki dolu bir tüfeğim ben

kavrulmuş toprağım şimdi
saçlarıyla taranmış yağmurlar gerek
sabahları sulanmış çarşılar gibi
bana serin bir köşeni bırak

özlediğim sen değilsin
senin kuşların
oturuşun kalkışın
dönüp dönüp arkana bakışın
kış demeden yaz
yaz demeden kış oluşun

gidersin bana yolların kalır

YOLCU

gece yağan kar
sessiz ve pürüzsüz
bir yazılmaz söze büründünüz
beyaz gül
sevdanın diliyle aç
üşüyen yalnızlığımdır şimdi
kalbine kalbimi sar
ey sözü köpürten hallaç
irâdı kederin
kederimle örtüşür

yolculuğunuz gece yağan kardı
ey sevdaya bac kesen abdal
dil kapısı kapandı
gönül kapısını aç
ey sözü savuran hallaç
hasretin diyarından
ne vakit dönülür
bir kuru dal
bir kuru yaprağa düşer de hâlin
hâlimle örtüşür

NERDEYİM

beni sorma nerdeyim
vurgun yedim
ağlarda balıklardayım
su akmaz çeşmelerde
süt kesik memelerdeyim
sorma nerdeyim
aç-susuz uçsuz bucaksız
sokaklara dökülenlerdeyim

beni sorma nerdeyim
çatlamış topraklara yağmurlardayım

beni sorma nerdeyim
yollarda hasretlerde mektuplardayım

beni sorma nerdeyim
renklerde nakışlarda ipliklerdeyim

beni sorma nerdeyim
otlarda çiçeklerde sendeyim

NE ZAMAN BAKIŞMIŞTIK

ne zaman bakışmıştık
belki de vakit kuşluktu
gevrek bir simit gibi
çıtır çıtırdı dünya
serçeler görmüştü ah o serçeler
bir de dudaklarımız arasına konan
kırmızı böcek
ne zaman bakışmıştık
belki de kırlara çıkmıştık

ip atlıyordu çocuklar
ağaca mı yaslanmıştık
bir uçurtma gibi yükseliyorduk
ip mi kopmuştu
zil mi çalmıştı
trenler mi kalkmıştı
ne zaman bakışmıştık
belki de bir gardan yeni çıkmıştık

yağmur çiseliyordu
güneş üşümüş bir çocuk gibi büzülmüştü
ateşi yakmış mıydık
belki de vakit kuşluktu
ne zaman bakışmıştık
karşıdan karşıya mı geçmiştik

HASRET

eski kapılar
söyleşir susardık
korku ve düş arası
hiç bitmiyor yalnızlık saltanatı

eski kapılar
açtım kapattım açtım kapattım
seninle buldum kendimi
hasretin arkadaş olduğu
yolculuklardan

eski kapılar
hâlâ arar dururum
şu ölümsüz çeşmeye konsun diye
düşlerimin kanadı kuşlar

SUSKU

kapılardan döndüm
bir ezan gibi kapılardan

yağmurlarda kendi kendine dolan
kaplar gibi halk
rüzgârınla savrulup
kapaklandı tarih denen at
kapılardan döndüm bîtap
seni okuyorum şimdi yalnız seni
dili uçurum olan mîlat

hangi şehre girdimse
kapıda bekler
sodom-gomore denen kıyamet

kapılardan döndüm
sustum ve susadım
içimde endişeden bir ırmak
boşluklarda yankılanarak
yolcunun dilinden sorulmak vakti
kapılardan döndüm
kapılardan kapılara akarak

SUSACAĞSAK HEP BÖYLE

düşündün mü
düşle de yaşanır bir ömür
bir ağaçtır ıssız ovada
sevkitabiîyle büyür
bungunluk bir buluttur
yağmurlara çıkarır bizi
denizin en taşkın ânı
bir martılara bir sevincine
uzanır dağılır ellerim

susacaksak hep böyle
ne kalır bizden geriye
ıssız bir ova kalır
bizden geriye

şimdi bir sokağı dönüyorsun
saçlarını da
saçların bir şehrin uğultusu
şelalesi bir dağın
uzaklardasın artık
uzaklar da tarif edilmez duygular gibi
seni bekledi bütün yaz
şu kıyıdaki masa
çay içip gülüştüğümüz bahçe

SENSİZ

nasıl da yoruyor
sensiz bu günler
masamda uykusuz gecem
kitaplar sana dair
her cümle seni arar

çocuklar annesiz
uykularında bile güvensiz
sevmek bu ya
kaç yıl kaç mevsim
senden habersiz

GÜL TAŞIDIM VAZONA

göl taşıdım vazona
her şeyi söyledim sana
bir sevdiğimi söyleyemedim
nedendir bilmem
kapandıkça kapandın kozana
gülün dikeninden değil
bundan kanardı ellerim
her sabah
taze gül taşırdım vazona

HER MEVSİM DALLARDA

tabutunu çaktıkça hisleniyor şehir
yolcuların sığındığı gecede
uykular göllenir bir garda neden
sularda ipek hışırtısı birden
bir kadının yataktan kalkışı
dudakları yalnız dudakları
her mevsim sunduğu kirazdan
gökteki ağgınlık sudaki çağıldı
bir kadının sevmek değil de
nedir yağmur gibi ilk işi
akşam iner birazdan
kalkıp gider de trenler
pencerelerinde yalnız ben varım
geceye uç verir sesim

yalnızlık bir tabuttur
kıs a sürer omuzlarda taşınması
hemen terkedilir toprağa
gün gelir o şehri de alır içine
ben şimdi yapayalnızım burda
bir çiçeğin ömrüne biçtim her şeyi
o şehirden ve senden
geçtiğim günden beri
her mevsim dallarda uç verir sevgim

YAĞMURLARA YAKIN

yağmurlara yakın büyüdüm
yine de bir ovanın
çoraklığı vardı bedenimde
bu ateşi yakmak için
yeterliydi ellerimin ferî
bir batı ateşi
bir doğu ateşi
ortasında nevrûz ateşi
hiç yokmuş gibi yaşayan halkın ateşi
onu taşımak güzeldi

bak senin gömleğin de ateş
kırılmış onuruna giydirilmiş
bir mesnevi gezdirir yağmur
kepir topraklarda otlayan kuzuların
çamur olmasın diye dudakları
otlar bir karış daha büyür
belki bunun için sevdim
seni ve yaşamayı

yağmurlara yakın büyüdüm
ben taşımı hep biledim
yeğni tuttum yaşımı
zebur okur gibi yeğni
bilendi gözümdeki sincap
davud'un sesi kalbimin de sesiydi
gönendim
güneş yeni çağıyordu
acaip bir çağa erdim
tanrısız acaip
birbirlerine korkunç tapıyordu insanlar
kağıttandı putları
sayılarla yükselen
sayılarla alçalan
çok yol almıştım gece boyunca
güneşe yaslanıp dinlendim
bütün mahkumların bilekleri
benim de bileklerimdi
hayata vurulan kelepçeyi
kırmak içindi bilendim
acaip bir çağa erdim

PİS BİR POTİN KOKUSU

arılar oğul verdi mi
hiçbir şey tutamaz onları petekte
yola koyulur bir yumak uydu
insanlar tersine yaz biter bitmez
evlere yığılır kördüğüm

pis bir potin kokusu yayılır
burun deliklerinde vızıldar
sömürücü eşekarısı
ne açılan bir pencere
ne bir kahramanlık marşı
kaldıramaz artık bu ölüyü

DURDU O SAAT

saat durdu
kapı vurulur gibi durdu
bir zil sesinin dağıtıp gittiği öğleydi
çiçekleri suluyordun
bir şey buldun saat durdu o saat
bir hüznün mü bir anı mıydı
durmadan döküyordun
ben dökülenleri topluyordum
bir öğle ortası kırılmış aynadan

o saat biz o gemideyiz işte
ağaçlar kadar yorgun bir gemideyiz
gökyüzü yakındı
gözyaşı kadar yakındı
hangi avuca sığardı kuşlar
birbiri ardına dökülüyordu
ziverbeyde bozuk bir bakkal terazisi
anılarımızı tartıyordu
tartılmazdı anılarımız kızılırmak gibi
yine de güldük
çünkü muzip bir çocuktuk beşiktaş
nanik yapardı barbaros'a
şu bizim denizler fatihi kırmızı sakal
tayfalarına bakardı o saat

o saat durdu
haydi çıkalım burdan
bir orman rüzgârı karşılasın bizi
bütün yükler bütün denkler kalsın
ne kadar karanlıktayız
gemi batıyor o saat durduğundan beri
bir deniz bulsaydık yunus gibi bir deniz
vakit geçip gidiyor o saat durdu
deniz de yok artık
çekilmiş aramızdan uzaklık
ne yana dönsek boşluk
bıçak gibi batıyor boşluk
ikinci gölgesi o boşluk

dağın örtüsünü çekiyor öttükçe bir keklik
kurtulduk diyor kardeşim avcı
tüfeğindeki geceyi aralamadan
saat durdu o saat

sen bir ceylan çevikliğinde baktın
gözlerin yeni açılmış bir zambak
sevginle kuruldum yeniden o saat
ve boşandı yorgun zemberek
o saat bendim
sen gelmesen hep dururdum
sen kurmasan ellerindeki ipeği dokunmasan
hep dururdum o saat bendim

GECE VE BALKON

gece ve balkon
ölüler denizine iskele
bana ölümden sonrasını bestele

gece ve balkon
ikimiz
titreyen teşrîniz
ben kendimi tekrarlıyorum
durmadan güz
seni çoğaltmak için durmadan
cellâdımız aşkla
omuz omuza durmadan

benim yalnızlığıma bakma
ben bazan iki olurum
sayıları unuturum
hep iki olurum
seni bölerim hevesle
bir yanın toprak
bir yanın yine sen olurum

ve kanımızdaki asit
çağırır yağmurları
iplerde unutulmuş çamaşırlar gibi
bir güzel ıslanırız
suya inen keklikler gibi
şaha kalkan atlar gibi
kalbim köpürdükçe köpürür
işi bırakır mezar ustası
bizi istasyona götürür
şapkasını düdüğü gibi öttürür
şehrin ortasından geçen tren
işte o yalnızlıktır
hastaları ve çocukları korkutur

gece ve balkon
gümüş köstekli saate bakar
şu namaza duracak hâlin var ya
kötü sesli müezzinler
ezan okumasın der gibi
tıpkı yalnızlık da öyle
ölümden sonrasını besteler
gece ve balkon
gümüş köstekli saatlere aktıkça
artık sende çoğalmanın vaktidir

KIŞKIRTMAYA HAZIR

kadın kışkırtmaya hazır
kanımdaki köpeği
bütün hatlarıyla hazır
kabaca yuvarlak eti
bir sokağın bir köşede bittiği
ya da bir testinin bir testiye bittiği
kırılacak bir eşya sanki
ateşlenen bir anız tarlası
durup beklemeliyim ben de
yol kenarındaki andızlar gibi
ateşin gövdemi yalayacağı âni
su bağında bir akşamüstü
kanımı ateşleyecek kadın
kışkırtmaya hazır köpeği

aşkolsun
yıldızlar şahit
büyükayı küçükayı da vardı
ülker tam takımdı
boğa burcunda süreyya
o kadın burcu
göğün kırmızılığına baktıkça
artıkça arttı kışkırtıcılığı
söndürdüm kanımdaki ateşi
gölün mavisinde yıkadım kırmızıyı
köpeğin ağzındaki kırmızıyı
kutup yıldızına bıraktım
soğusun diye kadındaki tabiat ateşini
sonra doğrulduk dağa
arkadaşım çobanyıldızıyla güle oynaya

ÖPÜYORUM ŞİMDİ

kimse horoz şekeri almadı bana
babam alırdı öldü
annem yün eğirir atkî örerdi
senin atkîn gibi el işi
senin atkîn ağırî dağını dolanmış
hafif bir rüzgâr tutturmuşsun
tokanla saçların arasına
ben o rüzgârdım toydum
elimde sıkıttığım kartopu gibi erirdim
seni görünce erirdim

tokan horoz şekeri gibi kırmızı ve eğriydi
başın ağrı dağı gibi dik
gözlerin dumanlıydı
ne olduysa o an oldu
ben yetim büyüdüm o an oldu
hiçbir şey bilmiyordum
o an oldu
güneş mi açtı yaz mı geldi
üzümler o an oldu
kanım hayata o an aktı
yalnızdık
yalnızlık bize baktı

gittin
gitmen o an oldu
kurumuş karanfil kokusu bıraktın
kanım o kokuda aktı
uykuda aktı düşlerde aktı
sen bırakıp gittin ya hayat bırakmadı
hayat hep sende aktı

şimdi
o kasabada
at arabalarına çizilen
göl manzaralı resimlerde kaldı çocukluğum
sen gidince yaşlandım birden
dönüp dönüp çocukluğumuza aktım
yetimdim öpemediğim o ân seni
durup durup hep o ânı öpüyorum şimdi

DÖNDÜ'NÜN HAYATI

sırtını dönüp oturduğundan belli
çaya atılmayı bekleyen şeker gibi
buğusunda eriyorsun masumluğun
senin gözlerin şehlâ yazla kış arası
benim gözlerim de şehlâ baharla güz arası
kömür karası hançer yarası
sen ırgat kızı ben çiftlik ağası
yakışır mı sırtı dönük oturmak
bu öğle arası kavgada
iki kaşın arası

bir arabesk fırtınası acı soğan kokusu
söylenir dolmuşlarda aşkımız şimdi

SENİN CAZ HÂLİN

bu sesler
bu gece mızrakları
balkonlardan çırpılan hasta öksürükleri
eski bir venedik kalyonu
kuzgun kanatlı dövme taşırdı
fırtınalarda gidip gelen İstanbul'dun
deniz hayta bir çocuk gibi gülerdi
sonra dinen bir yağmur gibi uyanır
bir telâş da sen eklerdin sokaklara
başlardı gergin grev günü saatler
bakışırdık bir masada iki bardak gibi

gece kendini maskeler
o usta oyuncu aramızda
sesin ne kadar cılız
kadife tozu var sesinde

oysa
senin caz hâlindir her gece
bir zürafaya nispet
boyun eğmemekten ne çıkar
venedikten kalma bir vazo
kırılmış hâlinden elbet
ağzı ateş olan ırmağım ben
taşıyorum seni sokaklar
çarşılar göçüp giden kuşlar gibi

kuşlar dedim
kuşlar bizden daha mümin
ve o senin caz hâlin
ay sularda köpük köpük
saçların ibrişim
kıyılar met-cezir
ölümün iskelesi çökmüşse
ölmek bizim de hakkımız
bize ait olmayan bu hayat karşısında
yırtılmışsa sevmek denen atlas
tufana hazırdır dünya
kollarıma alıyorum seni
kollarım vahşi bir urgan
şimdi güneş bir daha doğar
gece boğum boğum kapanır
sabâh perde perde açılır
sanma ki günaha battık
bir çalıda iki kuş gibi
nasıl da gayretli seviştik

VE POP

mendilim kar dolu
balıklar köye indi

mezarım aynalı
sevdiğim kız tanzanyalı

ceviz doldurdum küpe
dağları dizdim ipe

mezarda beni yalnız koma
arada gel kefenim yama

arabanda ön tekerim
gözlerimden gözlerine
telgraf çekerim

evleri güneş boyalı
eteği taksi damalı

evleri kış dolu
istanbulla ankaranın arası
bolu sevdiğim bolu

KEDİYE GÜZELLEME

şu senin yumuşak başlılığın var ya
senin
sobanın yanına kıvrılmış kedi uykusu

senin şu huysuzluğun var ya
senin
fareye saldırarak kedinin
sallanıp duran dikilmiş kuyruğu

senin sabah öpücüklerin var ya
senin şu
pencere önünde tüylerini yalayan kedinin dili

senin yatışın var ya
şu yatışın
kapı aralığında esneyen ağzı kedinin

velhasıl havada yoğun sis
pisi pisi kedim
güzel kedim pisss
senin kapıyı yarıaçık tutuşun var ya
bu akşam turu
kediye inat fare kapanı
belli ki haydarpaşaya uğramayacak
kadıköy vapuru

YAĞMUR ŞARKISI

çarşıyı su bastı mehtap
kalorifer böcekleri gibi
kabarıyor raflarda kitaplar
sen tavşana kaç diyorsun mehtap
ha havuç ha sen mehtap

tap

tap

t

a

p

ayva ile hüznün arasındaki ilgiyi
bir ömre bedel bildin
siyahla matem arasında gidip geldin
sularda bir kuğu gibi eteklerin
sen yüzme bilir misin mehtap

tap

tap

t

a

p

kısa sürdü çiçeğim
kısa sürdü gün
yağmura tutulan sevincimiz
saçak altlarında kuşlar gibi
konuştuklarımız mehtap

tap
tap
t
a
p

yağmur çarşıları basmak
evleri doldurmak için
yağmaz derdin
oysa aşkımız da bir tufan isterdi
öyle değil mi mehtap

tap
tap
t
a
p

FATİH KİTABEVİ

–hâdi'ye–

felsefe uçuyor hâdi
gözlüğün kitap çarşısı
gülüşün düşmüş kapaklara
insan okudukça vadi
yazdıkça ırmaktır hâdi

kırık dökük dişlerin
düşlerinle gülüyorsun hâdi
sıfatsızdır her hâlin
insan bu kadar yalın olmalı
gecede yıldız misâli

hüznün mü büyük yaşın mı
tarihten daha eskiyiz hâdi
kapaksız kitaplar gibi
yazan kimdi yazılan neydi
gidiyoruz işte hoşçakal haydi

BEN İYİYİM

uzaklardan geliyor sesin
ben iyiyim
perdeleri rüzgâr sallıyor
kavun ekmek yedim bugün
yeni bir şiire başladım
uzaklardan geliyor sesin

ben iyiyim
güz ağacı gibi yaprak döküyorum
karmakarışık masam
her yaprakta sen varsın
yudumladığım çayım
söndürdüğüm sigaram
elim yüzüm hüznümsün

ben iyiyim
uzaklardan geliyor sesin

SOKAKLARDA KAYBOLDU AŞK

sinir ediyor insanı
açık kalmış tüp kokusu gibi
şu kadının sokakları kirleten sesi
ipragaaaaaaaaaz

sonra çıkıyor muşlu
bağrındaki kıllar
boynunu çevrelemiş
suriye sınırında telörgü
göbeğine kadar açık gömleği
üç bağı onbeşe maydanoooooz

uzaktan adanalı
bıyığı sanki çardak
güneşe karşı ağzını gölgelemiş
şalvarında bursa işi bıçak
kesmece karpuuuuuuuz

beypazarlı üç tekerli
bir ayağı pedalda
bir ayağı balkonlarda
sesini ender notalara dökmüş
taze suvan patatiiiiiiiiz

mevsim yaz başı
bluzun tiril tiril beyaz
bir okul duvarının duldası mıydı
bir akasya gölgesi mi
iki çift söz edecektik
baban göründü sırtında hasır sepet
bizi bir telâş aldı
benim yanaklarım kırmızı
seninki kan kırmızı
haydiii dalları bastı kiraaaaaaaaaz
yolları kesti kiraaaaaaaaaaaaaaaaaz

**IRMAĞA BAKARAK
SÖYLENMIŞ ŞİİRLER**

IRMAĞA BAKARAK SÖYLENİMİŞ ŞİİRLER

I

bazı şiirler
evde kalmış kızlar gibi
beyaz atlı prensin
yolunu gözler
kederlerini saksılarda büyütüp
az su ve bol güneş ister
ve birden aşka duyarlı
yaprak yaprak sararıp
geleceksiz balkonlardan
hayata veda eder
bazı şiirler
hayalini süsler kızların

II

bir nehirdir soluğun
iner saçlarımın dağından
bir hayta çocuğum
beni al
yalnızlığına götür
sığdıramam seni bu şehre
ölülere kuş atarım
yaşım
bir çınarın gövdesinden
ve göğü delmesinden bilinir
hayta bir çocuğum ben
çarşılarda hayaller satarım

III

saçlarımı hep yağmurlar tarar
ırmağın şavkında yüzüm
yüzüm ki gece gündüz
bir güz telaşı taşır
köpürtüp köpürtüp bir atı
ayna tutuyorum yollara
böyle uçsuz bucaksız mı gözlerin
ellerin sıcacık bir hançer sokulur şurama
artık duramam
kar gibi düşerim dağlara

IV

atlar ki saçları kadınların
topuklarında dörtnala
inerler ovaya bir sancı
ve onlar
nasıl üretkense geceleri
öyle sarılırlar toprağa

V .

başaklar sararmış kırlarda
ağır ağır iniyor güz
çapa yapıyor gelinler kızlar
tombullaşmış kavun karpuz

söğütler altında yorgunluk
serin serin demlenir
kıyıcığında bir derenin
açılır bereket sofraları
domates peynir ekmek yenir

böcekler solur gün yorulur
gölge uzar ter kurur
çapalar gibi hep bilenir ömür
hasretler içinde bir akşam olur

VI

akşam biraz da gelmektir

ey sevgili

yağmur gibi girdin geceme

durma

dağıt saçlarını

bir ırmak boyu zaman kaldı sabaha

VII

dumanlı camlar
hülyalardan
gül yağmurları geçti
solgun resimler gibi yalnızlığın
aşk sayfaları yazıldıkça silinir
bir akşam vakti

eski bir han rüzgârı
hangi kervandan düştü
bu muhabbet
bin yılın hasreti
çın çın çınlayan
sebillere gül döşer
bulut bulut güvercinleri
bir sabah vakti
dumanlı camlar
yüzündür bölük bölük
turnalar geçer

DOKUZ KANDİL

Birinci basım: YediGeceKitapları, Nisan 1997, İstanbul

NURI PAKDİL'e bitimsiz saygıyla

Minnet Hudâya devlet-i dünyâ fenâ bulur
Bâki kalur sahîfe-i âlemde adımız

Bâki

Gönenli Mehmed Efendi

Hep gönendiren.

Ehl-i hâl. Ehl-i dil.

Hadîm-i Kur'an. Hadîm-i Din.

Himmet ve hamiyet çağlayanı.

Kalbleri cilalayan; gönül adamı.

Reisül Kurra.

*Her şeyin prangaya vurulduğu, zulmün ayyuka çıktığı,
köke isyanın, topla tüfekte, darağacıyla, cebren ve hile
ile sürdüğü dönemde, bir Allah kulu. Doksan yıllık bir
ömrü ziyansız, gafletsiz yaşadı.*

Cami kandili.

*Kuşluk saati; gündüzü de gecesi de cehd, vecd ve
niyâzla nakışlı ve ışıklı.*

*Her mekânda ve zamanda oğul veren arı:
Bediüzzaman, "Kahraman Hoca" dermiş ona.*

GÖNENLİ MEHMED EFENDİ

Çınar devrilir, hilâl düşer
dönülür haça, köke isyan devri
bir ömür boyunca
aşığı tutturmanın telaşında
hâdim-i Kur'an Gönenli Mehmed Hoca

himmette toprak gibisin efendim
sevginde su gibi aziz

zâhirden bâtına köprüler kurdun
zenginliğinde yoksuldun
yoksulluğunda zengin
kalbinde lav gibi Kur'an aşkı
tadan bilir ancak sendeki bu meşki

himmette toprak gibisin efendim
sevginde su gibi aziz

mâsivanın sırrına erdin
dağlar, denizler, ovalar
kitaptı bildin
gündüzü gecede
geceyi gündüzde okudun

himmette toprak gibisin efendim
sevginde su gibi aziz

lütfun da hoş
kahrın da hoş
bu söz üzre
ranzalar kadar katı katiller
hamakta uyuyan çocuklara döndü
şükür Allahım dedin
şükür ırmaklarında aktın

himmette toprak gibisin efendim
sevginde su gibi aziz

camideki çiniler
sütunlardaki mermer
sesini kaydetti
Gönenli Mehmed Efendi
Gönenli Mehmed Efendi

himmette toprak gibisin efendim
sevginde su gibi aziz

Necip Fazıl Kısakürek

*Fikir 'dükkân' ını Kop Dağı' na değil, bulvarlara,
meydanlara açan dehâ.
Bir projektördü; aydınlığıyla, karanlığı kendine kalkan
edinen sahtelik, sahtekârlık ve sahte kahramanları bir
bir teşhis ve tevsik etti.
Anadolu' nun şuuru.
Yüzündeki her çizgi bin yıllık tarihten birer yaprak.
Bütün çilemize rağmen, keyfiyet bakımından bir taksiyi
dolduracak sayıya ulaşamadık derdi. Oysa, tek başına
bir orduydu.
Devlet-i Âli' nin Anadolu sürgünü. Bu yüzden rejim,
ihanetini, kinini, zulmünü ve hesaplaşmasını onda
sürdürdü. Dosyası gibi, alını açık gitti.*

ÜSTAD

Ahşap konağın mermer merdivenlerine
akşam güneşi gibi düşen
annelerin titrek solgun sesinden
hüznün ve şiirin hendesesini kurduğun
odalarını Kur'an sesi, karanfil kokusu
dolduran sabahlarda
Yunus çeşmesinden sular içtin
kulluğun çeliğinde attı kalbin
çile ocaklarında piştin

tüm inanmışların haritasıdır yüzün
işgal ve talandan sonra
bir tarih ki her sayfası yalan-dolan
sahte kahramanlar ve filan
bir bir düşürüp maskelerini
öfkesini meydanlarda dağ gibi gezdiren yürek
sen şiire sığınmadın, sığınmazsın
Necip Fazıl Kısakürek

kıyamete bir ân kalmış da
ördüğün ebediyyet duvarına son taşı
koymanın telaşında bir ömre
bin yılı sığdıran dehâ
katıldın sonsuzluk kervanına gittin
gece sürüyor gün doğmadı daha

Fethi Gemuhluoğlu

*İrfân sahibi: Rütbesiz, dost.
Tek başına bir kürsü; yeryüzü üniversitesinde.
Ulu bir çınarın yeni bir sürgünü;
kökleri Ortadoğu'da olan.
Aşk sözcüğünün evrensel anlamı, derin anlamı onda
tecelli etmişti. Karşılaştığı insana sorduğu ilk soru:
Âşık oldun mu?
Kitap yazmadı, fakat yazılan kitapları okuyamayanlar
adına da okurdu.
İnsan ruhunun onarım ustası.
Necip Fazıl Kısakürek, "müslümanların sakası",
Nuri Pakdil, "gizli sanatçı" derdi onun için.*

FETHİ AĞABEY

zâhirin ve bâtının bahçelerinde
gezdirirken bizi
evvel ve âhir arasında açan
bir güldü sözlerin

gecenin körebesi, gündüzün şehlâsı
enkâzlar arasında kaybolmuş
adı konmamış çocuklardık
kalbinin adını koydun bize
önüne arkana, sağına soluna
selâm vere vere

susuzduk, kuraktık, çoraktık
on parmağında gürül gürül sular akan
ebedî çeşmeden sular içirdin bize
acının kumaşından aşkın esvabını biçerdin
dar gelirdi, sığmazdı kaba gövdelerimiz
durmadan yontar, inceltirdin
ey gönül ustası
ağzın bal kovanı
saçların oğul
kalbimiz tekil, duamız çoğul

Sezai Karakoç

Yunus Emre'nin, Hacı Bektaş Veli'nin, Hacı Bayram Veli'nin, Mevlâna'nın yüzyılımıza düşen izdüşümü; bir medeniyet mefkûrecisi. Onlar, Moğol istilasıyla, Haçlı Savaşları'yla tarumar olan Anadolu'nun dirilişini gerçekleştirmişlerdi. Bu yüzyılda aynı misyonu yüklenenlerden biri de Sezai Karakoç'tur.

Bir kaynak suyu kadar tabî; arı-duru bir sanat ve fikir mimarı. O, "ulu hocalar"ın öğretemediklerini öğreten öğreti ustası. Bir haberci, bir muştucu.

İslam coğrafyasının fikir seyyahı.

Hacca gitmeden hacı anlatan.

Şeyh Galib'in sakalsızı. Fuzulî'nin yalnızlık arkadaşı. Necip Fazıl'ın, soluğuyla erittiği buz dağından sonra, ortaya çıkan çalkantılı deryada gemisini karaya oturtmadan, Ulu Önder Peygamber çizgisinde yol alan kaptan.

Hikmet burcunda bir şair.

İnsan-ı kâmil burcunda bir yazar.

SEZAİ KARAKOÇ'A DAİR

I

biz çok kardeşlik
siyah, sarı, beyazdı yüzlerimiz
bir yağmur bulutuyduk
Ergani'den İstanbul'a geldik

Taha gibi ben de bir çocuktum
siyah önlüğümle okula giderken
radyo tamircisi amcadan
Sesler'i aldım
sesimi Sesler'de buldum
Taha gibi
ben de bir çocuktum

tüm resmigeçitlerde
başını hiç çevirmedin
yüzün kıbleyi gösteren pusulaydı
saçların kıvırcık ve karaydı
Ulu Cami avlusuna düşen güneş
sokakları dolduran o ses
sesindi
gözleri her an Bilâl'le buluşan
okul aşlarından kaçıp
Kıyamet Aşısı'na koşandın
bakımlı tayların
kınalı kuzuların
içtiği sulardan içtin

sizin bağın duvarı
bizim bağın da duvarıydı
salkımların biri size
biri bize sarkardı
Leylâ üzümlere baka baka Mecnûn
Mecnûn Leylâ'ya baka baka çöl olurdu
sizin bağın duvarı
bizim bağın da duvarıydı

II

bir gemi denizi yararken
kanı da yarıyordu
kurulan bir köle devleti
halk veba gemisinin demir attığı limana baktı
yalnızca baktı
bakmayı unutarak baktı
o kent her gün azar azar çöktü
uyuz köpekler gibi çöktü
dans kıvraklığında sen
o kenti ve limanı geçtin
çünkü sen sözcüklerin, kitapların ve tarihin
dansını iyi bilendin

elmada aşkı
kirazda hasreti
incirde savaşı
narda bir bebek gülüşü
zeytinde hüznü
hurmada biatı
Nemrut'ta putu
Meryem'de doğum saatini
İsa'da kaderi
Taha'da kavisleri görendin

ayı cep aynası gibi yüzüne tutup
horozların ibiğinde tan kızılığına dalan
ellerinde yalnız göğе doğrulan
bir kartalı tarak gibi saçlarından geçiren
bir sözcükten bin şiir düşüren
kapısı hep kalbine açık
bir şövalyeden su gibi akan
kılıçları yontan
her akşamı iftar gibi açan
orucu gül gibi tutan
antik vazolara antik çağlar koyan
yazıyı dağ sularıyla yuyan
ekmeği bölerken açlarla bir olan
“Sedye taşımaktan kolu tutulan”
Hızırla Kırk Saat
bin yıl ekinini biçtin
başaklardan Sütun’lar diktin

III

dinmeyen yağmurlardan
kara kışlardan geçirdik aşkı
kuş uçmayan göklerden
Davud’un sesinden başka
süt sağdın bulutlardan
veba hastalarına şifa sütü
Meryem’in sütü
Halime annenin sütü
Romalının hiç emmediği sütü
Dicle’nin Fırat’ın sütü
Peygamberin sütdişi beyazlığında
bir güvercin ağzında mağaranın
aşkı geçirdik
Musa’nın Kızıldeniz’i yaran âsâsından

İbrahim'in ateşi gül bahçesine döndüren
aşkı geçirdik alinyazısından
atların nallarıyla mühür vurduğu topraklara
duvarları mutluluk, çatısı mahyalar olan
kandiller gibi evler kurduk

biz çok kardeşlik
siyah, sarı, beyazdı yüzlerimiz
bir yağmur sonrasıydık
sıcak denizlere indik

IV

ah kara gözlü yalnızlık
dedemin cep saati yalnızlık
Yusuf kardeşimle büyüttük seni
Ali'de bir Ehl-i beyt hüznü
gibi ah kara gözlü yalnızlık
şimdi bir kış atını yemliyoruz
demli çay gibi demliyoruz
ah kara gözlü yalnızlık
samanyolunda kapalıçarşı
kapılar ki sonsuza açık
selâm olsun Mekke'de doğan aya
selâm olsun Medine'ye göçen güneşe
selâm olsun adı ışık olan dağa
selâm olsun Kudüs'te Mirac'a
selâm olsun Sezai Karakoç'a

Nuri Pakdil

*İman saati; her ânı rikkat ve dakik.
Çağın şahdamarı.
Mevlâna'nın en öfkeli.
Geçmişle gelecek arasında köprü;
bir ayağı Mekke-Medine'de, bir ayağıyla dünyayı tarar.
Kadrini bilenlerin sayısı: Meçhûl.
Kitapları okunmadan klasik olan yazar.
Yalın + Onurlu + Ödünsüz*

II

DEVİRİMCİ.

NURİ PAKDİL

namlusu hep sıcak silâh
kurşunu aşk
tüm zamanların içinde akan
uğultulu ırmak

kayıp gidiyor toprak
su öldü, hava zehir
bitler bitler putlarla bitler
kirli mülkiyet, karasiyasa
onunla sorgulandı edebiyat'ta
atlar atlar narin atlar
saatlerle yarışır zâhir
kalbi olanı arayan süvari

mevlâna ile şehirli
gazelî ile şarklı
put arenasıdır batı
çizerek okuduğu kitaplarda
sartre, camus, kafka
dostoyevski yankılanır

durup baksa da seine nehrine
içinden hep dicle fırat akar
bir eyüp sabrıdır onda toprak
bir ibrahim öğretisi yeşertir
pak bir ayna tutar yüzümüze
putları devirmenin ustası

hüseyîdir daktilosunun sesi
çiçeklerdir onda sözcükler
emeğin kutsallığını açar
inanca ayarlıdır dostluğu
cümlelerini okşayan rüzgâr
hep ortadoğu'dan eser

kaybolmuş bir kimliktir
istanbul'u arar
umut bir güneş
her sabah bilâl'in sesiyle karşılar
penceresine konan güvercinlerle
hıra dağını düşler

dünyanın tüm yoksullarıyla beraber
çantasında gezdirir azığını
biraz nane, biraz kekik
bir diş sarımsak
üç öğünde yer bir dilim karper peyniri

düşlerinde annesiyle halep'e gider
baba emin efendi'nin çöküşüne benzer
osmanlı'nın çöküşü de
yüreğinde ehl-i beyt hüznü
malsız-mülksüzdür

suskunluğu yedi güzel mağarası
zihninde yüksek gerilim
öfkesi elbombası
saatleri gerilla ânı
üstü-başı filistin kokusu

namlusu hep sıcak silâh
kurşunu aşk
tüm zamanların içinde akan
uğultulu ırmak

Cahit Zarifoğlu

İsmiyle müsemma: Şair.

Akif İnan, “Şair-i maderzad” der onun için.

*Şiiri yaşayan, yaşadığını şiirleştiren
güzel adamlardan biri.*

Dede Korkut’un en genci: Masal ustası.

*Bir bahar ırmağı: Akarken bulanık ve durulan;
yüce dağların kar suyu.*

Bir erik ağacı: İvedi çiçek açan; caneriği.

Girişken: Herşeyde pratik; uygulayıcı.

*Özgürlüğe âşıktı: Dağı, rüzgârı, denizi, bir de rüyaları
vardı. Kur yapmayı severdi: Ferhat’ın şehirlisi.*

*Şeyh Galib’den beş yıl fazla yaşadı. İkinin de sakalına
henüz ak düşmemişti. Galib’in babası Mustafa Reşid
Efendi’nin, gözyaşları cenaze suyuna karışırken “Ah
oğul, bu tahtaya kara sakal yakışmıyor.” dediği rivayet
edilir. Cahit Zarifoğlu da tıpkı öyle; erken sararmış bir
“hâzân yaprağı” değil mi?*

CAHİT ZARİFOĞLU

gündüzler istiairedir
geceler mecazdan
geçer şiirin katar katar
turna yüklü yazlardan

şiir ırmağımızın zarif koluydun
dağlar ovalar vadiler aştın
bulandın duruldun sonsuzluk denizine kavuştun
“Göğsümde bir küçük derya buldum
Kabına sığmaz bir ceylan yoldaşım”
neylerim ah neylerim
ölüm düğünlerine gidip gelmekten
kına tutmaz oldu ellerim

“Yaşamak bir perde gibi kalkıyor aramızdan
Zamansız mekansız bir tünel başındayız şimdi”
geceler kar uykusu
gündüzler ekmek sığağı
“Haydi uyan
Haydi canlan ‘hazan yaprağı’”

yıllar istiairedir
mevsimler mecazdan
geçer şiirin katar katar
Mekke Medine Hicaz’dan

Halis Altındağ

*Mardin-Savur-İvedik Caddesi hattında, 2 Nisan 1976
gecesi bir 'kaza' sonucu noktalanın bir hayat.*

İvedi, kısa bir ömür.

*Doğduğu toprakların yakın tarihini sorgulayan
şüirleriyle yer aldı Edebiyat dergisinde.*

*Onun ölümü üzerine yazdığı bir yazıda şunları der
Nuri Pakdil: "1974 ortalarında tanımuştım. Edebiyat'ın
yönetimevine ilk geldiği günü anımsıyorum şimdi. Uzun
uzun konuştuk. 20-25 yaşları arasındaydı.*

*Bilimleryurdunun birinde öğrenciydi. Mardin'in Savur
ilçesindendi. Düşünceli, ince, sıkılgan, ama bir dağda
sırtınızı verdiğiniz kaya gibi sağlam, yalın, gösterişsiz,
doğal, güven verici bir görünümü vardı. Anadolu, tüm
acılarıyla, ezikliğiyle, öfkesiyle, özlemleriyle bir insan
kimliđine bürünerek gelmişti sanki. Suskundu. Ama,
konuştukça umut dolardı içime. Bu arkadaşla sonuna
değın gidilir, derdim kendi kendime. Ona baktıkça
güven geliyordu bana." (Edebiyat, Mayıs 1976)*

*"İçimi yazılmamış şüirlerin ağırlığıyla böldü
çatlak eller*

ey zap ey çatlak eller"

*diyordu ve yakın tarihin zulmünü, kıyımını,
sürgünlerini sorguluyordu.*

"Dağ bölünmüş ortasından/bin yılın gömülü" diyordu.

*Zap suyundan bir yağmur damlasıydı: bir nisan
yağmuru; toprakla kucaklaşverdi.*

HALİS ALTINDAĞ

bir akşam en yakın arkadaşım
güle düşen yağmur gibi ölüm

ey Harran ovasından bulvarlara düşen başak
sürgün, sara, samanyolu ve aşk
alın terlerdi Dicle'ye bakarak
kaç yıl sustun ki toprağı çatlatıyor
dudaklarının pası
ve acıların daüssılası

dağları dağlara katar mazlumların duası
gül hüznüne tebdil eyleriz yası
ey veliler ve menkıbeler ovası
kaç yıl sustun ki toprağı çatlatıyor
dudaklarının pası
ve acıların daüssılası

bir akşam en yakın arkadaşım
güle düşen yağmur gibi ölüm

İlhami Çiçek

Yıl 1975. İlk kez görüyorum Palandöken'i; borkünü giymiş bir derviş heybetiyle karşımızda. Her yer kar. İnsanı üşüten değil, ısıtan bir kar. Bu, Erzurum soğuğu.

Üniversitedeyim. İlk kez karşılaşıyoruz: tanıştırtıyor Ali Göçer, Fuat Altınsoy; el sıkışıyoruz, kucaklaşıyoruz İlhami Çiçek'le. Her ders arası buluşuyoruz kantinde. Hep suskun. Hepimizin genel özelliği bu: suskunluk. Az konuşuyoruz ya, 'öz' oluyor konuştuklarımız. Çağ, insan, sanat-edebiyat oluyor konumuz hep. Salt konumuz mu, konumumuz da. Bu ilk tanışma, gün gün boyutlanarak anlamlı bir birlikteliğe dönüşüyor.

Ankara'dayız. Soluk alıp verdiğimiz tek yer: Edebiyat'ın yönetimevi. O, Kırıkkale'de lise edebiyat öğretmenini ya, hemen hemen her gün Edebiyat'ın yönetimevindeyiz. Şiirler, yazılar, oyunlar, öyküler... Edebiyat'ın hazırlanışı, kotarılışı, postalanışı tüm yeryüzüne. Sonra İstanbul. Hemen hemen, her ayın birinci günü Erenköy'deyiz. Aylık bakımı, onarımı; içimizin, dışımızın. Yeryüzüne, insana değgin saptayimler, kararlar; sanatın, edebiyatın özgün, özgül oluşumu.

Yumağın katlana katlana büyümesi.

Yıl 1983. Tokat'ta kısa dönem askerlik. Ben geliyorum, O gidiyor Tokat'a. Sıkıntıyı aşan bir şey. Tam bir karabasan; günler. Son olarak, Mevki Hastanesinin bodrumunda görüşüyoruz. Güneş girmeyen loş odalar, koridorlar. "Bahçeye bile çıkartmıyorlar" diyor. "Sabret" diyorum. "Gececek bu günler, yeter ki biz direncimizi yitirmeyelim." diyorum. Kitap, dergi götürüyorum ertesi gün. Kucaklaşıp ayrılıyor.

Mektubu geliyor Tokat'tan. Ne bilirdim bu mektubun bir veda mektubu olduğunu. (Edebiyat, Temmuz 1983)

"Şiir sandığını toprağa koyuyoruz" demişti Nuri Pakdil.

O'ndan kalan: "Satranç Dersleri."

İlhami Çiçek: "göğ ekin"lerden biri.

İLHAMİ ÇİÇEK

“... ve her şey bir kader ileler.”
ey atını uçurumlara süren çocuk
terkisinde taşıdığın rüzgârla
acının ağacından “toy bir yaprak” düşürdün

ölüm de bir miraçtır tersinden
kıyası mukassim olsa da
ey uçurumlarda açıp
uçurumlarda solan çiçek
ye’sin infazı gerekti
mat ve cinnet: yazıldı çünkü o kitap
levh-i mahfûz ve muktezî
“bir ilkyazdan koca bir güz yontan adam”
köpürttün akıl atını kapaklandın
hükmünde âdil olan yalnız O’dur
çünkü “kadim kabarık bir öyküdür alinyazısı”
ve her şey kaza ve kader mühründe kazılı

ey oğul veren Çiçek
kanının dengi kalbinin nuru
“buruk bir andaç” olarak bıraktığın
Abdurrahman Nuri
büyüyor ve görüyor seni
kitap denen o derin sırsız aynada

Hasan Aycın

Semboller bilgesi; çizgisiyle düşünür, çizgisiyle yazar.

Gurbet insanı; özlemim ondan.

Yeryüzünde en çok ezânı ve kuşları dinler.

Yürür gibi durur.

Gülü en güzel O anlatır. Suyu da.

Üsküp'le Halep'in bileşkesi.

Cismiyle bu yüzyılda; akli ve kalbiyle Asr-ı Saadet'te.

Şeytanı ve onun tuzağına düşmüş zâlimleri taşlar sürekli.

Çiçekle tarif etmemi isteseler, nilüfer ya da nevrüz derdim.

ADI HASAN AYCIN OLAN ŞİİR

Yüzün hep
eski bir İstanbul anlatır
gün olur kubbelerden biri
gün olur yolcusuz handır
ey çizginin pîri
sakalın Sinan'ın gençliği
hangi vak'a-nüvis yazdı bu tarihi

Elinde karıncaların sözlüğü
gözlerin hokka ve divit
Bâki'den beyitler düşürür gibi
ateşin közüdür resimlerin
sıcak ve derin
mevsimler içinde geçer gideriz
korku ve ümit
bad-ı sâbadır eser
devr-i âlemde günlerimiz

ATEŞ VE CAZ

Birinci basım: a yayınevi, 2001, Ankara

*Gül âteş gülbün âteş gülşen âteş cûybâr âteş
Semender-tıynetân-ı aşka bestir lâlezâr âteş*

Şeyh Galip

DAĞ ŞİİRLERİ

KAHIR

Adını söyleyemem
Kartal kanatlı sabahlardan geldim
Bir dağ türküsüyüm
Benden geçer kervanların hası
Öperdim yorgunluğundan
Çocukluğumun sevdası

Bir yağmurdun
Öperdim yoksulluğundan
Ellerim nil, kalbim tuna'nın terli atı
Gözlerim daim ağlar fırat'ı

DAĞ SAATİ

uzaklarda kaldı kötürüm kent
dağ, ateş ve caz
çayı demleyen köz
senin sunduğun saadet
geçiyor mevsimlerden maral
hep böyle uçsuz bucaksız kal
sevgilim, beni kollarına al

seni şakıyor orman
usulca söylediğim türkü gibi
mahcup, kederli ve derin
dağın yamacından akan dere
kınalı keklik ötüşü
kuş, böcek, rüzgâr ve su
bir de sevgilimin kokusu

akşama döndü gün
zikrine daldı orman
simli bir kumaş gibi yıldızlar
gökyüzünü büründün
beni rüyalarına al
sevgilim, hep böyle uçsuz bucaksız kal

IŞIK DAĞI

birgün beni de götürür bu yol
su gibi aktığım kalır
bir ağaç gölgesi bulurum da
zamandan bir nefes çektiğim kalır

yağar yağmur, iner dolu
canımdan bir ateş yakarım
dumanlanırım dağlarla akşam
bir oğul, bir hasret kalır

örtünürüm geceyi hil'at gibi
bir dua ormanına dalar giderim
bir yıldız da ben olsam gökyüzünde
hep sana doğru kaydığım kalır

eser efil efil hüzün rüzgârı
ığranırım otlar gibi
sökün eder de türkü kuşları
senden bana bir muhabbet kalır

birgün beni de götürür bu yol
su gibi aktığım kalır
bir ağaç gölgesi bulurum da
zamandan bir nefes çektiğim kalır

PUSLAR İÇİNDE

ağlamaklı yerindeyim hasretin
puslu bir aynadır yüzüm
bîçareyim, daldıkça doluyorum
katlansam bir mendil gibi ellerinde

kuşlar uçar uçar da akşamına

ne ses ne yürek çarpıntısı
sadece aşkın derin kokusu
bir ince sızıdır depreşir
ağırlaşır ağırlaşır ıssızlık

kuşlar uçar uçar da akşamına

ateşten mi geçiyorum
ateşi mi gezdiriyorum yollarda
dağılmış kanatlar gibiyim
rüzgârını beklediğim anlar

kuşlar uçar uçar da akşamına

GÜZ

alındı ölçümüz
birden kırıldı aynalar
karıldı ruhunla ruhum
kemale erdi güz

bir dağ suyuyduk
kirli zamanlardan aktık
toz duman içinde
bir akşama döküldük

ne mümkün tekrarı ömrün
yorgun bir akşamdan
seslenir de Haşim
dağıldı aşk defteri
bitti gözyaşı, soldu mürekkep

ey güz yaprağı sevgili
ne el, ne ayak, ne sestik
dokunup geçen bir rüzgârdı hayat
ondan kalan bir hâldik
geldik kapıda durduk

HAYATIN KENDİ

her gün kan görmekten
bu yaz birden kızardı kirazlar
doğudaki çocukların hiç tatmadığı
bildikleri tek renk kırmızı
yağmurla yıkanmış acılardan
çöplüklerde hayatın kendi olan bocurgat

hâlihazır bir hızar
tahta gibi adam marangoz
durmadan budakları yakar
saçları dumanlı beyaz
o hiç görmemiş hazarı
her pazar azar azar
hülyalarını yontar
kalbi sevgililer mezarı

kederin kuşları döküldü birden
yüzünün kaybolduğu kalabalıklar
halk ormanı yangın gününde
telaşın su gibi taşındığı akşamönlerinde
sevginin bittiği yerdedir kıyamet
yüreğimizdeki ayazmada ağır bir put
hayatımızın toplamı

kimde kaldı emanet denen hatıra
çoğaltılmış resimler gibi yaşamak

SÛZ-İ DİLÂRÂ
FASLINDAN

III. SELİM

çok zengindir Osmanlı mutfağı
ve erotik biraz
dilberdudağı, kadın göbeği
kadınbudu, vezirparmağı

bunun için mutfak
Osmanlıca-Türkçe lûgatlarda
matbah-ı âmire olarak da geçer

bilseydi Sultan III. Selim
matbah-ı âmiresine
hiç sokar mıydı kabak
Allahaşkına
ey Kabakçı Mustafa!
ve ben derim ki
divan diliyle:
esti rûzgâr-ı rast-ı cedîd
yıkıldı sayende nizâm-ı cedîd

şehâdetinde III. Selim'in
geceliğinin cebinde bulunmuştur
şu beyit:
“Kendi elimle yâre kesüb verdiğim kalem
Fetvâi hûni nâ hakkımı yazdı ibtidâ”

BOSNA AH BOSNA

sabah gergin bir ipti
koptu ve yıkıldı hayat
ne kalem ne kağıt ne kitap
ölümün dağındayım şimdi
insan dağa ne söyleyse
dağ insana onu söyler

annenin çocuğunu arayan
sütü gibi birden
Bosna ak bir ipeğe döner
acının kozasıdır bu
kar dağlardan önce
dualara iner

Bosna
Filistinli çocukların
taşlarıdır sözcüklerim
göğünde uçan bir kuş bile değilim
kanatlarımda ısıtmak için seni
ey yirminci yüzyılın Endülüs'ü
alnındaki karayazı değil
kalplerimizin kiri pasıdır
bin vakit çeşmelere koşsak
yeridir

Bosna
ey zamanımın Endülüs'ü
İsa'yı değil
zamanı çarmıha gerdi onlar
bir tufan gemisi ki belki ufukta bekler

ey can denizi
bulut bulut yükseliyor kanın
başsız insanlardır minarelerin
âhın ne kadar ağır ki
çığlığâ dönüşen göğünden
kahrın
kara bir yağmur gibi
yağıyor üstüne dünyanın

Bosna

ey atalar ve şehidler yurdu

yıkık camilerinde güvercinler gibi

ıpıssız kalplerimizle

korkulukları andıran gövdelerimizle

Kur'an sayfaları gibi insanların

savrulup dururken

uykulara dalıyoruz biz

Bosna
yorgun atlar gibi akıyor Mostar ırmağı
Osmanlı köprülerinden baka baka
“Ben sussam da
Sarayova söyler şarkısını”
ey Bosna
en büyük seçimdir ölüm
yeniden dirilmek için
bir daha

BU DÜNYA KOSOVA'SIZ

bu savrulan yaprak değil
bu savrulan toprak değil
duman değil
ateş değil
köz değil
namlunun önünde kızlarımız be kardeşim

bu savrulan kar değil
bu savrulan boran değil
kuş değil
kanat değil
kış değil
kurşunun önünde anamız be kardeşim

bu savrulan bahar değil
bu savrulan çiçek değil
meyve değil
ağaç değil
dal değil
tankların altında kundakta bebeğimiz be kardeşim

bu savrulan ekmek değil
bu savrulan katık değil
buğday değil
başak değil
bereket değil
füzelerin alevinde insanlığımız be kardeşim

bu savrulan harman değil
bu savrulan güz değil
rüzgâr değil
saman değil
sap değil
sırpın iğrenç ayakları altında onurumuz be kardeşim

bu batan güneş değil
bu gelen akşam değil
bu zâlim karanlık
bu vahşet
bu korku
bu bitimsiz ağıt

bu gök artık mavi değil
bu güvercin barış değil
bu dağlar dağ değil
Tuna'da yıkıldı atım
yürekler sevdasız
gözler fersiz
sözler anlamsız
tarih de yalan artık
bu dünya Kosova'sız

VAYNAKH*

önce çiçekler açar
her bahar
kütürdeterek dağları ve karı
yazılır bir daha Şeyh Şamil destanı
cebelüllisandır çünkü
Çeçenya'da dağların adı

* Çeçence "Halkımız" anlamındadır.

kan ve imân gülleridir açan
bu bahar
kokusunu Peygamberden alan
çocukların gözyaşıdır tomurcuklar
şarapnelle parçalanmış yanaklarında
kan fırtınasında savrulan
kırmızı, mor gül yaprakları
bir rahmet gibi düşer dağlara
Çeçenistan

Gülistan

Şehidistan

Grozni'de kuş uçar mı
kanadında şiir olsam
çocuklar oynar mı sokaklarında
saçlarını okşasam
göğre açılmış anne elleri
yanıp kül olmuş evleri
akşam olsam sabah olsam
ateş olsam genç generalim
yaşlı generalim
tüfek tutan eli ısıtsam
Şehidistan

Çiçekistan

Çeçenistan

sen bilmezsın
yağmurdaki tufanı
rüzgârdaki boranı
ve Çeçenin
kalbindeki imânı

duracağız omuz omuza bir gün
belki bu bahar
belki gelecek bahar
yıkacağız bu zulümden duvarı
ferman dinler mi hiç
Kafkas dağları

kalbim ve kalemim
bir armağan bir andaç size
bu kızıl bataklığı da geçeriz
Şeyh Şamillerle kolkola
Gülistan
Şehidistan
Çeçenistan

TIRMANIŞ ŞİİRLERİ

TIRMANIŞ ŞİİRLERİ

I

sen baktın da
selamlaşiverdi iki vapur
bir Sultanahmed bir Ayasofya
bugün İstanbul çektim içime
gurbet çayı gibi kahır dilimde
ve buruk, kekre sözcükler
gurbet öne geçti

gel desem gecem
gel desem uykularımın bekçisi
uykularımın katili
hangi piramitte buharlaştı alınterin
al beni al beni albeni
kaç asırdan kalma
ellerinin nasırı
ellerin önce geçti

ilkin toprakla konuştum
otlarla konuştum
börtü böcekle
karıncalarla akrabaymışım meğer
suyla yoldaş
ormanla kardeş
ilkin toprakla konuştum
yolculuk öne geçti

çözüldü dilin pası
imgeden başlıyorum kırmaya
uzakta ateşi gördüm
kavlinde mutî kim kaldı Musa
firavun ve kent
sersefil millet ve acılar
acılar öne geçti

II

durdum ve öne geçti zaman
öne geçti aşklar
cemreler, nevrüzlar, hasretler
ışık ışık dokunan ânlar
öne geçti

izbe çayevleri
nikotin sarısı duvarlar
ölü zamanlar, masalar, masallar, cadılar
öne geçti

senin nerendeyim
in in in mi demeliyim
bulduğumu söyle, bulduğumu söyle
yağmurunda yürümeliyim
deniz doluyor İlyas
yas yas yas yaslandım
yağmur öne geçti İlyas

bıçak gibi bilendi bakışın
ne bir yıldırım çakması
ne bir dağ başındayım
bir elin bir ele, bir gözün bir göze
yakınlığında durdum
bakışın öne geçti

III

güzel düştü aşk denen bu yaprak
savrularak dağlardan acılardan
yollarsa bukađı bana
çırılçıplak bir ağaç gibi
sana bakmaktan
güzel düştü aşk denen bu yaprak

her ah!
derin bir yaradan gelir
deřtikçe maceramı
can kırığı her cenah
atılmışız yakın ve uzak
koptu gövdem
dal gibi düştü ruhum
kayboldu karanlık ve tuzak

durmuş saatleriz şimdi
kim bakar bize
anılar duvarında bir iz
asılıp kalmışız böyle

çırılçıplak bir ağaç gibi
sana bakmaktan
güzel düştü aşk denen bu yaprak
sorma artık
tatile girmiş okullar gibiyim

IV

ormanımsın sen benim
gizler taşırsın kütüğümde
ısınırım yüreğinle yaktığın ateşte
serinlerim sarmaşık gibi
gölgesinde saçlarının
kaybolurum kokusunda

denizimsin sen benim
açılırım enginliğine hırsla
yumuşakçalar arasından
mercanlarına, tümseklerine
bahtiyar bir kaptanım
girerim ılık sularında dehlizlerine
koylarında eğleşirim
meltemler estirir soluğun
kabarıp alçalan dalgalarında

tabiatımsın sen benim
aşklar eker, acılar biçerim

V

tevekler serpildi güzelim
asma kuşları gibi biz de ötüşsek
salkım salkım üzüm tane tane öpücük
ballı incirlere döner yaz günlerimiz

ırmakların serinliğidir saçların
dağ kokusu getirir yatağından
meşke dahildir her bakış
yıldızlı akşamlara düşeriz

bulut bulut yorgan üstümüzde
kozasında ipekböceği örüşürüz sabaha
ansızın inen kırkikindiler gibi bereketli
gülbüz aşklar büyütürüz bir daha

VI

uçurtmaların uçtuğu yerden baktın
gözüm karardı ışığından
geniş pencereli evlerde hiç oturmadım
mahzenlerde yıllandım

menekşelerin fıskiyesinden baktın
yağmura tutuldum sandım
yoldan çıktım
tenhalarda ıslandım

bir bûse verdin vahandan
orucu açtığım hurmaydı dudaklarımda
bütün ayları haram
bütün günleri ramazan bildim
deliler gibi uslandım

bir çocuk doğmuş da sanki
karşı odadan geliyor ıngaları
rüzgârınla dağa çakıldım
topladım başıma zümrüdüankaları

ben de anâsır-ı erbaayım şimdi

VII

zaman da yok artık
her şeyde aşk aradım
buldum ve oldum
hayata karıştım birden
bulamadım olamadım

hep pas geçer hayat
siz o pistte buzlandıkça
nasıl da yalnızım kaptan
sevgilimin hasreti uçuşur hâlâ
inemediğin o limanda

bak dalgınız işte
ne var aramızda anılarımızı süsleyen
rüzgâr bulut biteviye mavilikten başka
ben bir çölü anlatırım
sen bir dağı düşünürsün

nasıl da hırçın günler
bakışlarımızda güvercin ürkekliği
bir buğday tanesine can pazarı
karşıya geçiyoruz dikkat
bu kargaşadan ne kalır bize
bir simidi bölüşürken duyduğumuz mutluluk
başka ne kalır bize

VIII

bu dağın ötesi de var
onun da ötesi var
ötesi sen olduktan sonra

aşamıyorum her yanıma dağdağa
yaktım sesimi
güz söyleyedursun türküsünü rüzgârla
çözülür düğüm düğüm dil
dağdan dağa savrulan
gözyaşı kokulu mendil

ıssızlık da şimdi
insanlar gibi parklar bahçeler arar
hiç rastlamadık mı
saadet denilen haspaya
dinledim şarkısını bin yıllık ağaçta
bilmem ki hangi şehir
hangi semt
hangi sokakta

haydi dua edelim
yapraklarına kırağı düşmüş
kasımpatım benim

IX

hayat da sarsılır gaflet üstüne
bir uğultuyuz birden
ayışığı asmaları ve urgan
bir düğüm de sen at
yelesini okşar bir el saadeti
güneşin yaslandığı zaman
keskin kılıç
kör bıçak
bağırsak
fıçısı Nemrut
sitesinde koyu karanlık
zelil bir halkın
şifreli kartlar taşıdığı
o ruhsuz kütlesiyle
külçe kalp Rabsız
adım başı mezbaha adım başı kuyruklar
korkuluklar diyarında
bilerek çekilir sular
küt bir gün
karanlık daha da derin
acıda kaldım gerilla
yarasını şehâdetle saran Kafkas Kartalı

acı da sarsılır acılar üstüne
taşın taşa yaslanarak duyduğu
her gün biraz daha yalnızlık
sofrada çoktuk ve hâlâ
doğurgandır her mevsim
bir hasreti dönelim bir daha dönelim
çok özledim o yokuşu
bir de senin için uçan kuşu

X

bütün yaşlı boğalar
çok yaşar azar azar ölür
kırmızıdır kanın ve ateşin rengi
balsız kovanlardır çünkü
kumalı kadınlar telörgü erkekler
pansiyonerdir döllemeleri
geyikleri bilmezler afrikasızdır
avdan dönen palavracı avcılar
ağızları ateş köpüğü atları
uçurumun başında bıraktıklarından beri
sokaklara caddelere alanlara
belâ levhaları asıldı
ruhları karartan levhalar
ıtırlar da kurudu penecerelede
kadınların beyaz tülbentleriyle büyüttüğü
rüzgârın bile açmadığı kapılarda
büyüdükçe çocukluğum göçen bir duvardı

ben böyle duramazdım
yılıklıklar, işi bitmişler arasında
kış dağından kar kürüdüm
yaz ovasında ekindim
kuşlara da karıncalara da yakındım
kardeşim İbrahim'le günlere böyle erdim

mezarına dönenlerin bayram sevinci
alçı ağırlığında vicdan kirlenmesi
ot gibi balyalanan insanlar ülkesi
mazarrat çoban sürüsü
karatahta önünde tarih dersi
Romalı Neron alçak
ya beni yakan ne olacak
kış geldi be hocam
anam talaştan ekmek yapacak
ayakkabımda bir delik
kalbimde binbir delik

bekledim
özlemeyi unutup bekledim
ölümse heybe dolusu çakşır
çivit bir nehirle döndüm
omzumdaki güneşle emzirdim kartalımı
çenttim kabaran denizle
içimdeki tortuyu

hayli bin yıldan geçtim
katırları çoğaltan bir illet
salma salıp namuslarını
bana zimmetlendi tüm zillet
Nuh gemisini kurtardı ya
kim öder avaryamı
ne aynî, ne de nakdî
ey kavim
seninle hesaplaşmamız

kardeşim İbrahim'den
bir çalkantı kaldı
dumanlı dağlar kadar gamlıyım
aşklar da öldürölürmüş meğer
matlaşan ruhumu örter perdeler
ne bir nakış, ne bir ışık
kar-ayaz akşamım şimdi

XI

erir yollara düşen kar
saçlara yağan kalır
aşk yakar yakar küllenir de
yıllar yılı rüzgâra savrulmak kalır

seni yazdım her mevsim
hep içimde dinmeyen yağmurdun
mektuplar ki karışmış mürekkep
kim okur kalbimin kitabını
kurt yemiş yapraklar kalır

giyinir akşamları düşerim yollara
bir yağmur da ben olurum
hasreti bir dağ gibi gezdiririm
bir ışık görsem uzaklarda

bir ışık görsem uzaklarda

GÜNE DAİR

ruhum hapsedildi
meş'um bir karanlıktan sesleniyorum
kime iyilik dilemeliyim kendimden başka
iyimser olmak mı zararsız piyon
ahmaklık hangi toprağın ürünü
bıktım menfur bir hayatı yaşamaktan

sen hâlâ
mat olmanın hazzındasın

SICAK SAATLER ŞİİRİ

hayatımız tehirlir
acılarda gidip geliyor kirkir
yapağı satıp donyağı alan babaların
tacir ilişkilerinin gece çocukları biz
merhametin ve ihanetin avcıları
zalimliğimizi mazlumluğun kitabından
öğrendik
hep horlandırdık ama hiç hörelenmedik
romantik ve bohemdik
ölüme teşne hülyalarla
hayata gerildik
ruhumuz müntehir
ve münteha

sen tarumar bir bahçe karanfili
göğsümde taşıdığım nişan
aldırma durmasına çarkın
ve kopmasına kayışın
ıssız bir adayım yıldızların sığındığı
bakma öyküsüz ve tarihsiz kaldığıma
zenciyim ama aptal değilim
bütün zenciler bilir bunu
putlar üzerine yemin de etmedim
putum olmayacak kadar zenginim
bezirgânlar nalçacılar mummyacılar
postal berduşları purocular
şehir astım sokaklar kanser
menteşesi paslı kapılar gibi gıcırdayan halk

karanlığın körleştirdiği gözlerimi
ışığa alıştırıyorum
berbat saksılar çiçeği
sizi okşayan bu hayat
bana müste'cir

DÜŞTÜĞÜNÜ BİLİRSEN KALKARSIN

"İnsan! Seni savunuyorum sana karşı."

Nuri Pakdil

Neronlara alkış tutan
Hallac'ı taşılayan
bu eller senin ellerin
ey halkım
kendini ihbar eden
mürted bir kalp taşıyorsun
hazin hazlara daldın
esamisi okunmaz oldun
itibarsız kaldın

ney üflenen
rebâb çalınan
azizler çağından geldim
soysuz bir seyyah gibi
inkâr mı edeyim
seni orda tanıdığımı
ey halkım
kaldım orta yerde şimdi
tanıdığım o sen değilsin
ne Davud'tan bir âvâz
Mezmurlardan bir nefes
ne de İsa'ya havarisin
Musa dağdan dönünceye kadar
sapkınlığa düşen
Yahudi de değilsin
köreldikçe havsalan
zühdü züğürtlüğe
takvayı mağrurluğa tebdil eyledin
Kızıldeniz gibi köpüren kanın
mürekkep gibi kurudu

Ey halkım
Musa'dan yadigar bir âsâm kalmıştı
onu da kırdın
ortada kaldım
ifrit sandığı bu çağda
yalpalıyorum şimdi .

Ey halkım
İbrahim'in koyduğu taşa yüz sürdün de
ateşini hiç duymadın
taşın aşınıp
yüzünün aşınmadığına
hiç hayıflanmadın
oysa ben
Sevgili'nin elinde
o taş olmayı
aşına aşına toz olmayı
ne çok isterdim

Ey kudüm çalınan azizler çağı
senden uzaklaştığımızdan beri
böyleyiz işte
hazin hazlara daldık
esamisi okunmaz olduk

ENCÂM

AŞK KAPIDAN BAKTIRIR

I

yakınlığım sana emanet
uzaklığım senden kalma
çürük bir diş gibi ağırlıyım
kimsesiz çocuklarıyla dünyanın

havlayıp duruyor bazı kitaplar
böğürüyor ansiklopediler
miyavlıyor şiirler, denemeler
anıyor romanlar
salya satış reyonlarında
şizofren, alık, kudurmuş insancıklar

tenimi yalayan rüzgârda umut var
karnı aç bir öğle vakti
dünya dönüyor harbi
söylesem yalan olmaz
fosil bir çağa erdi

II

öldüğümde kuşlar uçacak yasıma
çayırları okşarcasına yağacak yağmur
solgun bir yaprak düşecek toprağa
dağları duman bürüyecek
elbiselerim öksüz kalacak öldüğümde
yasımı kuşlar tutacak

bir iki dost vefasızlığına üzülecek
oysa bastığım toprak kokladığım çiçek
her şeyime sırdaş olan zaman
ve yazdığım şiirler beni hiç unutmayacak
ruhumun sonsuz göğünde
şiirimin tılsımıyla uçacak kuşlar
yasımı yalnız onlar tutacak

III

bu pazar, bu öğle vakti
tamirci dükkânı gibiyim
ne bitirilmiş bir iş var
ne paylaşılacak bir yalnızlık
bekler dururum seni
bu pazar, bu öğle vakti

her şeyde güzelleşen bir eskilik
tersine mi akıyor zaman
gecen kadar yakınım sana
senden bir iz kalmıştır diye
durup aynaya bakmalıyım
deşilmiş yara gibi kanıyor hayat
bu pazar, bu öğle vakti

yağmurlardanım yüreğinle buluşan
senin için gezdiriyorum kardeşliği
sokaklarında dünya çocuklarının
ceplerinde filistin kuşları olmalı
gökyüzü onlarla dolmalı
bu pazar, bu öğle vakti

IV

her zaman yoktur gökyüzü
karşı evin bacası gibi tütüyorsun
göz göze gelince anladım
aşkı yakmış gidiyorsun

öyle zor ki mutlu etmek seni
yoksul bir memleket gibisin
sen bana hırçın ben sana perçin
sebil güvercinim
buğulu aynam
evdiceğim

V

bekliyorum
hava kedi keyfi bugün
hiç bitmiyor kederim

tek sözcük de olsa
mektup yaz
kaleminden öperim

VI

sözümde gül hoşluğu
kendimden başka kimseyi yenemem
suçsuz gibi davranan kentliler
eskittiler hatıralardan dokuduğum zamanı

kilitli kapıları ölümden kaçışın
çelik hüznüyle kapanırken akşam
onlar mor sinekler
Tanrı adına yaşanmayan bir hayatın
leşine konup kalkan

acı da duyulmaz oldu
paslı külçeler ve hurdalık dünya
tükenip gidiyor insan
aşkı tembihleyen kimse kalmadı artık
ruhumdaki girdaba dönmeliyim

elçisiz bir kavme dönüştü insanlık
ben elçilerime gidiyorum
bütün çağları onurlandıran elçilerime
derin bir hürmetle ellerinden öpmeye

VII

sabah acıyı serinleten bahçe
ellerimin arasında yüzün
getirip koymuş gibi şuracığa
biraz gökyüzü, bir avuç serçe

çay karcığar makamında demli
masada anıların çiçekli örtüsü
martılara karışmış elin yüzün
ne demeli, nasıl demeli
bu sabah hiç bitmemeli

VIII

çözdün
iplik iplik, tel tel
ellerinin dostluğuyla ör beni

dağıttın
tane tane, kum kum
gözlerinin ışııyla topla beni

erittin
kar kar, damla damla
bir bardak su gibi iç beni

soldurdun
renk renk, yaprak yaprak
eski bir resim gibi sakla beni

yaktın
alev alev, köz köz
gönlüne bir anıt gibi dik beni

IX

çok taşıdım elimin hüznlerini
bir bir taşındı dostlarım
boşaltılmış evde unutulmuş bir saksı gibi
kalakaldım öyle

öyle kaskatı oturdu ki içime hayat
kalakaldım kurumuş ırmaklar gibi
kalakaldım okulsuz çocuklar gibi
döküldü içimin yaprakları
ölümlerden ayrılıklardan ihanetten

çok var daha aşk denen dağa
sen gelirsin diye erken oldu üzümler
ve en osmanlısı mevsimlerin bu yaz
sürüp gitti içimde öyküsü yolların
yorgun bir ırgat eli gibi nasırlı yüreğim
elveda diyor elîm aşklara

X

baharla oyala beni
çiçeklerle bulutlarla geleyim
bırak soyunuk kalsın düşlerim
yağmurunla karşıla güneşinle çoğalt beni

rahat bırakmıyor gökyüzünü kuşlar
dalıp gidiyorum onlarla aşka
korkma uzaklarda değilim
hiçbir şeyim yok zaten
senden ve ıssızlığımdan başka

XI

dipte kalbimin esrarlı koyları
vurdukça dalgalar zamana
rüzgârın ılık çalması gibi
karanlığı da yorduk işte
sabah şuracıkta ve dipte

aşkın kuşları iner şimdi
salkım saçak saçlarına
dokunmadım hiç böyle
hiç böyle çocuk olmadım
ilk kez doğdum seninle

yağmurlum sar ki ıslanayım
sensiz deliyim seninle uslanayım

XII

sessizliği bürünse de tekin değil bu kış
kalkıp gitmeli dostluklara ve aşka
bir alkış gibi inmeli güvercinler
içimde güröldeyen hayatın aksi
sinmeli ansızın
parklara alanlara evlere kuytu yollara

yeni öğrendiğim bir dili konuşur gibi
anlatamadım kendimi sana
yorgun gündüz şaşkın akşam kayıp gece
ben bir yere bağlı kalayım
öyle durup kök salayım
acılara umutlara yarınlara hep sana

XIII

akşam bitirilmiş bir kitap gibi kapanırken
hüzünlere yol alır gemim
sonsuz bir deniz mi ki kader
yoruldum yüzmekten sularında
ey hayat

şimdi bir şeyleri kurtarmak zamanı
yazılmamış şiirleri söylenmemiş şarkıları
haydi bize gidelim demeleri heyecanları
şimdi kurtarmak zamanı

kaybolan her şeyde ben de kayboluyorum
yıldızlı bir gök konuştuğumuz eşik
yok artık hatıralar defteri o yerler de
ben de kayboluyorum

bizi sözlerde değil yazılarda
eski kitaplarda bulacaklar
okudukça ırmaklar gibi akacaklar
yeni insanlar yeni yurtlar kuracaklar
gün çabuk doğacak akşam geç olacak
seni yaşadıkça sevgilim yaşadıkça seni

XIV

rüzgârı durdu günlerin
bir bir kayboldu duygular
eskiden hep içimdeydin
şimdi bir serâba döndün

lambalarla konuştum
koştum ara zamanları
bulutsu bir gelişin olsun
uzun yağmurlar gibi
evladiyelik yazlar getirdim sana

âh! sararıp solan anılar
sırsız aynalar gibi
göçüp gitti kervanlar
ışıksız kaldı hanlar

XV

sen gelmeyince altüst oluyor çarşılar
anılarıyla göçüp gidiyor kuşlar
mahcup bir aşık sanki
bulutlara dalıyor güneş
sen gelmeyince

en güzel saatler seninle
şurda bir dal tomurcuklanır
kuşlar cıvıldaşır birden
okul çıkışı gibi çarşılar
insanlar daha bir insan
seninle geçen saatler

zor bir yolculuğa çıktık
kem gözlerden kaçmanın telaşında
ıssız sokaklarda ürkek
aşkımızın çocukluk günleri
karnemiz baştan aşağı kırık

SEN BARNABAS'TA BİR İKİNDİ VAKTİ

–Recep Duran Hoca'ya
ve değerli eşi Sevinç Hanım'a–

sen Sen Barnabas
avlusunda binlerce yıldan kalan
ikindi güneşi misin inanç çağının
taşların ne kadar mistik
ki tarihin en ihtişamlı öyküsünü anlatır
yankılanan ses senin sesin
dört sütuna oturttuğun kubben
göremez gökyüzünü
gaddarlığın kuşatmasında
vahşice öldürülürken sen
bedenin bir bataklıkta
denize atılmayı bekler
ruhun hangi manastırın izbelerinde inler

sen Barnabas
insan kendinin kurdu derler ya
senin kurdun kavmin
Musa'ya başkaldıran
yeryüzü sürgünü kavmin
zulmeden ve zulüm gören
mazlum ve zalim Yahudi

sen rüyasına girerken Anthemios'un
göğsünde Sen Mathews'un incili
harnup ağacının altında bulurlar cesedini
kemiklerin ve incilin
İstanbul yolculuğu yapar da
imparator Zeno onurlandırıp
gönderir bu ebedî evine

bir ikindi vakti
ziyaret ettim evini
ikonlarla, çömleklerle süslenmiş evinde
binlerce asırlık insanın
dolaşır taptaze ruhu
toprağa dokunan
çamuru azizleştiren insanın
avlundaki hiç solmayan bir gül
gülün adı...
onda durmadan kendimi ve seni ararım
ve avlundaki ikindi güneşi kadar bahtiyarım

ADRES

“Şiir anayasaya aykırıdır.”

Cemal Süreya

önünde
Millet Meclisi
arkasında
Emniyet Genel Müdürlüğü
bir yanında Harp Okulu
bir yanına uzanmış Ayrancı
bir kadının yırtmacından görünen teni gibi
erotik
Cemal Süreya Parkı

ve
kuşatma altında şiir

TRENİN HALLERİ

- Behçet Necatigil'in anısına-

trenin yalın hali telaş
biri Sirkeci'den Batı'ya
öteki Haydarpaşa'dan Doğu'ya
duygular iki yönlü
hüzünle mi, sevinçle mi
kalkmaya hazır tren

trenin -i hali istasyon
evsizler, kimsesizler barınağı
kışın sıcak, yazın serin
adı üstünde, bekleme yeri
trenler kalkar, bekler
trenler gelir, bekler
kim bilir hangi treni

trenin -e hali hasret
ana mı baba mı kardeş mi
yâr mı bilinmez
hepsinin ayrı ayrıdır türküsü
kıvrılıp giden raylar ki ömür törpüsü
çocukluğumdan kalma bir alışkanlıkla
hâlâ sallar dururum elimi
gördüğüm her trene

trenin –de hali uyku
kısaltır mesafeleri
gecesi rüya
gündüzü hülyadır
rötar da yapsa varır menzile
her yolculuk sonrası
anılar, kalır trende

trenin –den hali türküler
“tren gelir hoş gelir”
“kara tren gelmez m’ola”
“kara tren gecikir, belki hiç gelmez”
bir filmin başı, belki de sonudur
valizler kadar ağır
inilir trenden

ARKADAŞLAR MERHABA

Sizden sonra da dolup boşalacak bu sınıflar
Duvarlara, sıralara sindi şimdiden
Umudunuz, sevinciniz, düşleriniz
Mezun olup gidiyorsunuz ya
Hep kulaklarımda çınlayacak sesiniz

Ben asık yüzlü hocanız arif ay
Çantası kitap, yüreği şiir dolu
Kucaklarcasına hepinizi: MERHABA!
Bu hafta kaç kitap okudunuz diyerek
Yine her sabah mahcup bakışlarınızdan öpeceğim

Hayat ebedî hayata eklenince tamamlanır
Bu yüzden dersler de bitmeyecek
Son şiirler gibi yarım kalacak
Uzun bir nehirdir anılarımız
Hep aramızda akacak

Sizler gibi bir gün
Ben de mezun olacağım
özledikçe her birinizi
Yorgun gözlerimle
Yıllığınıza bakacağım

FİLİSTİN

–Ebu Ammar'ın anısına–

yenişehir'de akşam kerahat vakti
kudüs'e en son tren ne zaman kalktı
hücrelerimde israil buldozerleri
ölüp ölüp dirilmekteyim
aranızda ben bir 'dünya sürgünü'yüm
kudüs'e tren en son ne zaman kalktı

yanıp tutuşuyor ortadoğu
ölüp ölüp dirilmekteyim
acıların da sabah serinliği vardır elbet
açılırken pencerem umuda ve bahara
filistinli çocukların taş atan eliyim
hasret kasırgasıdır ruhumu altüst eden
sevgilim kudüs bağdat semerkant buhara

yenişehir'de akşam kerahat vakti
dilimde eski mısır şiiri'nden bir dize:
"başımı alıp filistin'e mi gitsem?"
kudüs'e en son tren ne zaman kalktı
bir bilsem

SÖZCÜKLER

Sözcükler nereye giderse
Ben de oraya
Onlar hep çiçek açtı mütemadiyen
Bense toprağım
Besledim onları durmadan

Aklımı çeldiler bazen
Dilsiz kaldım bir vakit
Dillenmek için aşkım
Öyle çoğalttım ki seni
Dilim dolaştı

Hecelere harflere böldüm
Azalttım azalttım
Sensiz olmayı öğrendim
Yalnızlık dedim
Gönül diline daldım

SENİ BEKLERKEN

Seni beklerken açtı dünyanın tüm çiçekleri
Rüzgârlar hep seni beklerken esti
Seni beklerken geldi geçti bayramlar
Seni beklerken göçtü turnalar
Seni beklerken aktı tüm ırmaklar yalnızlık gibi

Seni beklerken döktü ağaçlar yapraklarını
Seni beklerken okula başladı çocuklar
Savaşlar oldu seni beklerken
Seni beklerken öldü Yaser Arafat
Seni beklerken öldü Aliya İzzet Begoviç

Seni beklerken yıkıldı Mostar
Seni beklerken yakıldı Bağdat
Seni beklerken öldü binlerce çocuk
Seni beklerken günah kesildi dünya
Seni beklerken duaya açıldı eller

HER ŞEY BU KADAR

her Şey bu kadar
bu kadar bütün anılar
yollar gibi uzun
yolcu gibi gece gündüz
yalnızlık bu kadar
bu kadar çektiđimiz acılar
aşk dediğimiz işte bu kadar

çocuk bu kadar
onun upuzun masalı vardır bu kadar
masallarla gelir her çocuk
bir varmış bir yokmuş
evvel zaman içinde
bütün kuşlar gibi o da uçmuş
yuva dediđimiz işte bu kadar

anne bu kadar
hiç gün görmemiş bu kadar
baba bu kadar
gurbetle sıla arasında gitmiş gelmiş
ilkbahar yaz sonbahar kış
hepsi hepsi dört mevsimmiş
hayat dediđimiz işte bu kadar

bu kadar yaşadığımız
nereye kaçarsan kaç bu kadar
başını taştan taşa çal
hoşça kal gülüm
dünya bu kadar

Güne Doğan Koşu

Toplu Şiirler (1974-2006)

Arif Ay

geliyorum ağır bir yükü boşaltmak için
çek denizi içine ey eski liman
bir çınarım kıyında
kışyım yılların
saçlarımda uzun buzullar arşivi
mevsimlerden sözcükler boşaltacağım
ağır ve yasak
işleyen zaman çekilen deniz açılan liman

ISBN-10: 975-6966-73-5

9 789758 988730

HECE YAYINLARI | ŞİİR